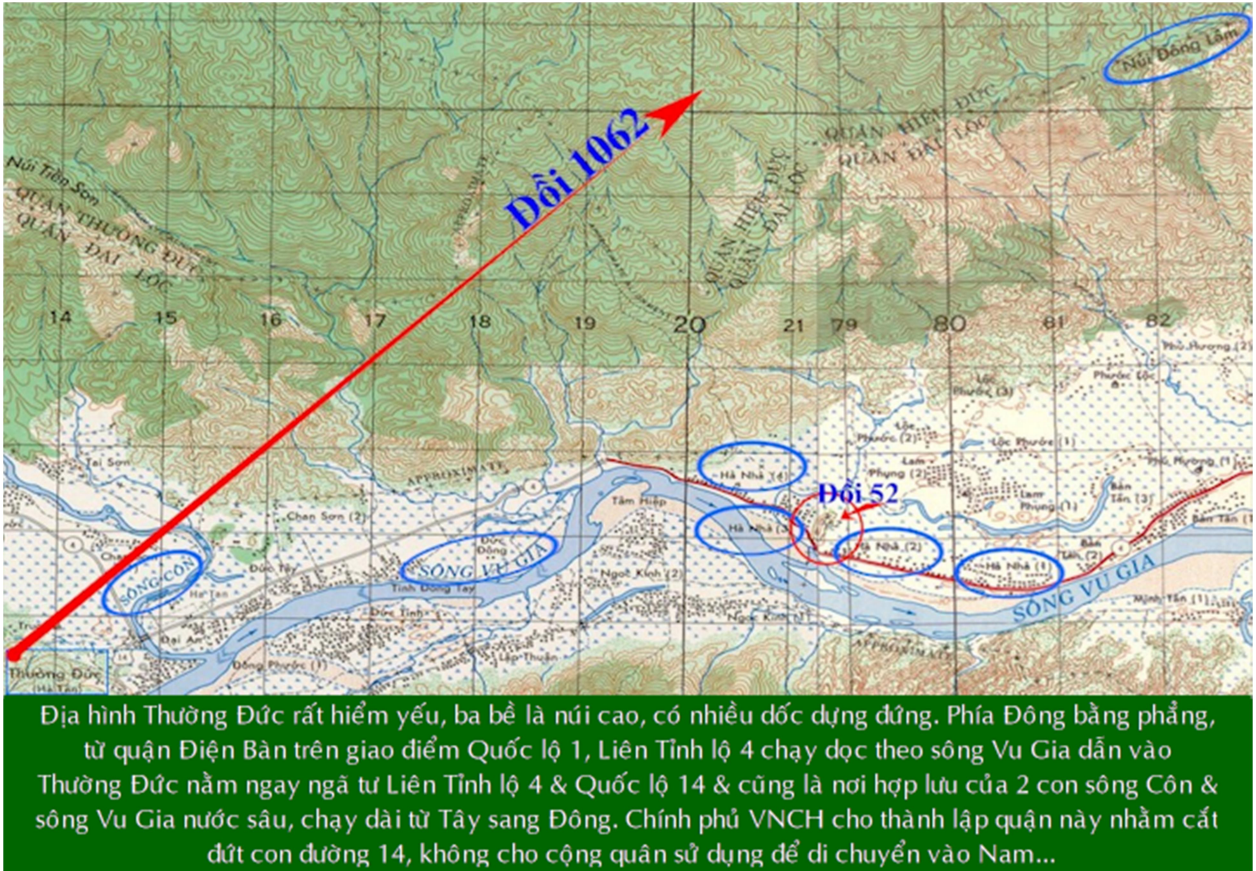

HỒI TƯỢNG CHIẾN TRƯỜNG 1062 – THƯỜNG ĐỨC

Hi Đồng! Đọc tin của mày mà nghe ngậm ngùi.

Xa xa trong sương mù mờ ảo, có những cánh dù lẻ loi mờ nhạt. Nghe những đ/t (Địch Thân) Tường, Phúc, và thằng Thắng đã ra đi mà lòng buồn man mác phải không mày? Mày có thể cho biết thêm chi tiết và cụ thể hơn về hai đ/t trên, trong khả năng và phạm vi cho phép được không? Thằng Thắng thì tao chưa hề gặp lại từ khi nó xếp chiến y, lấy dù bọc cái chân, cũng như tương lai của nó. Nó mất một giờ, có lẽ vì tao, chuyện như thế này:

Tiếng rè rè trong máy truyền tin PRC25 gọi:

- Biển cả đây Đại tây Dương gọi.
- Đại tây dương đây Biển cả, nghe rõ, trả lời.
- 09 muốn gặp 09 alpha.
- 09 alpha tôi nghe.

– 09 alpha cho tăng cường ngay thẳng quai chảo Delta lên ngay trên đây cho tôi.

Alpha là đ/t Phúc, lúc đó còn là 1 bông, 09 là đ/t Tường cũng vừa lên 2 bông được vài tháng... Cuộc điện đàm ngắn gọn đã quyết định và phủ lên tao những cát bụi kinh hoàng, những mùi vị khét cháy của chiến trường, những dữ tợn và kinh hoàng của từng trái pháo đang từng đợt nổ bùng trên đỉnh đồi 1062 thủa đó.

Tao theo chân thẳng hạ sĩ xuống tận chốt để dẫn tao lên đỉnh đồi, khoác ba-lô, nạp băng đạn, rồi kéo sụp nón sắt xuống, tao dõm bước lao ra khỏi hầm trú ẩn.

– Khoan, gượng chút đã.

Tiếng đ/t Phúc như cây gậy thọc ngang vào bánh xe đang ngon tròn, tao quay người lại, xúc cái ba-lô trên lưng:

–

Có gì không anh Phúc?

Ánh mắt ngại ngùng, thương cảm của đàn anh quét trên mặt tao lúc bấy giờ, không bao giờ tao quên, nó như thương xót, như dằn dò, và cũng như an ủi thẳng đàn em mới toanh, lao đầu vào cõi chết, trong tiếng đạn pháo đang điên cuồng chụp xuống.

Mặc dù, lúc đó 1062 vẫn còn đang mệt mỏi, khá bình lặng, 2 bên còn đang củng cố lại lực lượng, bổ sung thêm quân số, đào lại các chiến hào tan hoang, các hầm hố bị sụp, các giao thông hào được đào cho sâu thêm, các hầm Éch được móc sâu vào lòng đất, các hầm chữ A được chấn chỉnh bồi đắp thêm, để rồi vài ngày sau đó là bắt đầu một địa ngục kinh hoàng, một trận thư hùng dữ dội, điên cuồng trên đỉnh đồi, một bên là những thiên thần được bơm thổi, ca tụng trong những lời văn, điệu nhạc ở chốn bình yên... đang rúc mình sâu trong lòng đất để trấn thủ đỉnh cao chiến thuật, người ngậm thê lương, ướt sũng trong cơn mưa phùn rả rích, lê thê của miền Trung nghèo khổ. Một bên là Sư đoàn 304, có lúc lại nghe xưng danh là sư đoàn đã từng tham dự Điện Biên Phủ 320, trong tâm hiểu biết nhỏ của một sĩ quan cầm đơn vị nhỏ nhất, tao chỉ cần biết là phải thọc súng lên, bắn từng 3 phút một, hay hò hét gào thét cho lính biết là mình còn sống để còn tinh thần giữ vững vị trí chiến đấu.

Ngày đó trận phản công tái chiếm đỉnh đồi 1062 của Cộng quân đã mang tổn thất cho cả hai bên vô số nhân mạng, bên địch, tao không thể xác định được bao nhiêu nhưng trong tầm mắt của một Trung đội trưởng, ngay trước hầm của tao là 3 xác người không còn nguyên vẹn, quần đùi, xà cạp vắt vai, cái chân văng đi đâu mất, mắt đang trợn trừng, bên khoe miệng còn rỉ dòng máu tuôn trào uất hận cho cái chết còn quá trẻ của người “Sinh Bắc Tử Nam”... Bên ta, tao giờ đây là Trung đội trưởng... không quân, vì lính và hạ sĩ

quan lớp thì nằm đó trong lớp Poncho quấn chặt chờ khiêng, đang hít thở hương vị lòng đất, trộn lẫn máu, và đang được mẹ hiền ôm vào lòng, ru nhỏ những điệp khúc quê hương... Lớp thì được băng bó cho lui về tuyến sau chờ trực thăng bốc ra khỏi chiến trường; điểm danh lại chỉ còn đúng 4 thằng, kể cả tao, cô quạnh, ướt sũng mồ hôi với 2 cây đại liên M60, 4 cây M79, vài bao cát lựu đạn.

8 cặp mắt tròn trừng, mệt mỏi canh chừng một vùng tuyến, giao thông hào rộng bao la, phải rải vũ khí, lựu đạn cách nhau chừng 10m, phải ôm súng, cứ 5 phút chạy qua vị trí mới để quan sát, để canh gác không ngưng, cứ thế tụi tao 4 thằng, phải trải qua thêm 1 đêm không ngủ nữa, phập phồng, căng thẳng dưới ánh sáng lập lờ của hỏa châu được thắp sáng bởi pháo binh, xa tít dưới chân đồi Đại Lộc. Có ai tin, có ai ngờ? Thiên Thần trên giấy bút, bây giờ là những thằng áo quần loang lổ, rách nát, nhầy nhựa đất cát, sinh lầy, lem luốc như những con sâu, chui rúc vào lòng đất ướt đẫm nước mưa, và máu của đồng đội... và trung đội của một binh chủng tổng trừ bị hào hùng, cấp số lý thuyết là 42 mạng, mà thực tế giờ đây đang nghênh chiến, đối diện với tử thần chiến tranh chỉ đơn thuần có 4 thằng mệt mỏi, quên cả ăn uống đã 2 ngày.

Chuyện đó, hồi sau tao sẽ kể tiếp, bây giờ, trở lại với đ/t Phúc...

Anh nhìn tao, đôi mắt đăm chiêu, xa vắng, và nghẹn ngào, có lẽ anh đang tự xót xa sẽ tới phiên anh được điều động vào 1 lúc nào đó, khi chiến trường sục sôi.

– Đi bình yên và cẩn thận, nhớ kỹ những lời chỉ dẫn tôi đã dặn.

Chỉ có thể, tao chào kính anh một cái, rồi lao mình theo thằng lính, sau một cái bắt tay thật chặt của anh. Tình đồng đội, tình chiến hữu lúc đó không có gì tả xiết khi tiễn biệt một thằng em, một thằng bạn đi vào cõi tử sinh, có khi chỉ gặp mặt khi đã yên giấc ngủ ngàn thu, chỉ bằng một ánh mắt, một nụ cười an ủi, hay một cái bắt tay, biết đâu đó là lần cuối cùng... Tao còn nhớ cái kỷ niệm này với anh suốt đời.

Lên tới được hầm chỉ huy đại đội, cũng phải cả một tiếng, vì tụi tao phải lao qua một sườn dốc thẳng, đạn pháo địch xì xụp rớt vào đó, cả một mảng đồi tro đất đá đỏ lôm, chỉ còn lại những tảng đá nứt nẻ, không còn nguyên vẹn, sau tiếng nổ “xịt... ùm” là nguyên một cột đất, khói phụt lên cao rồi sau đó là tiếng lạo xạo của mảnh đất đá rơi xuống trên nón sắt, trên người là tả như những giọt mưa. Tao cầm đầu cầm cổ, lúc phóng lên, khi nhào xuống theo từng chập pháo binh nổ, cứ nhâm đếm từ 1 đến 20 là phải bỏ vị trí cũ, để nhào lên vị trí mới, cho dù chỗ nấp có an toàn và kiên cố tới đâu (chỉ là mấy góc cây cỏ thụ già bị pháo xé tan hoang, hay là một tảng đá chơ vơ phơi mình cùng sương gió). Mắt cứ căng ra, nhìn theo bóng dáng thằng lính hướng đạo, lòng cứ sợ bị lạc đường thì không biết đâu mà mò, bản đồ thì không có, vì lúc đó đã là cấp chỉ huy đâu! Thấp thỏm như đứa trẻ lên 3, đi chợ với mẹ, sợ bị lạc mẹ mình bắt ăn thịt... Nhưng ở đây, đâu có bàn tay người mẹ hiền nào cho mình nắm chặt ngoài vòng tay đầy gai góc, ác hiểm của đạn bom, sẵn sàng ôm vào lòng, nếu định mệnh đã được an bài và số mạng quá ngắn, được

đưa vào lòng đất khi tuổi đời chớm đôi mươi. Tao thảm buông tiếng chửi thề mỗi lần bị trượt ngã, vì chân còn mang đôi botte de saut khi còn ở Thủ Đức, được đánh bóng kỹ lưỡng, còn mới toanh, xấp ngửa, bì bạch, và khôn khổ vì đôi giày này, lòng rửa thắm ra trận mà mang giày bánh tòn, áo quần lượt là như hoàng tử đi dự dạ tiệc liên hoan ở hoàng cung, lòng thắm mong ước gì được lột bỏ nó, và thay thế bằng đôi giày bố tầm thường. Vậy mà nhờ nó, tao thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, tao sẽ phải tức tưởi, nghẹn ngào khi chưa bắn được 1 phát đạn nào, và lãng xệt như chết đuối ở lỗ chân trâu.

Sau tiếng nổ “ùm” của viên đạn đại bác, tao nhủ thắm, mình có 20 giây để lao lên vị trí mới, là một gốc cây to, nằm chổng trơ giữa trời, lúc đó là vị trí lý tưởng, là chốn an toàn để nương thân, cũng êm đềm như vòng tay mẹ hiền. Tao xốc lại ba-lô, nắm chặt cây M16 (làm đêch gì có Colt?) vọt mình về phía trước... “Phạch”, tiếng kêu gọn, nhem nhép vật tao nằm xấp tại chỗ, mặt cúi xuống đất, chụp nguyên con ếch về nấu canh, tao vừa kịp buông tiếng chửi thề, chửi mình chậm chạp, chửi đôi giày khôn nạn dưới chân, thì ngay trước mặt, ngay đúng vào vị trí mà tao dự định nhào tới. Một cột đất, khói, bụi miểng vọt lên cao, kèm thêm tiếng nổ chát chúa, đình tai “ầm”... Phải diễn tả bằng tiếng “ĐM nó”, mới diễn tả được tâm trạng tao khi đó, suýt chút nữa là tao nát như tương bần, kiếm một lóng xương không ra. Bỗng hiện về bóng quân trưởng Thủ Đức với ông huấn luyện viên dạy súng cối, hay pháo binh gì đó mà lời của ông còn văng vẳng trên tai:

“KHÔNG BAO GIỜ MỘT QUẢ ĐẠN LẠI RƠI VÀO MỘT CHỖ 2 LẦN...”

Cái gì kia? cái gì mà một chút xíu nữa, tao thành một bãi cứt trâu nhầy nhựa kia? Tao muốn được trở về lại lớp học, để được cười ha hả, chọc quê đàn anh huấn luyện viên một phát:

“ĐÚNG ĐÓ HLV, NÓ KHÔNG RƠI MỘT CHỖ 2 LẦN, NHƯNG 3, 4 LẦN THÌ CÓ”.

Loay hoay xì xụp với đôi giày, với hành trang trên vai, và cây súng chưa xài tới, tao và thằng lính hướng đạo, lúc đó mạnh mẽ nào lo mưu sinh thoát hiểm thằng đó, thằng lính thì thông thuộc đường, chỉ lo cắm cổ chạy cho mau lên chỗ bắt đầu có giao thông hào, tao thì cũng quên mất mẹ nó là phải chạy theo thằng lính, mà chỉ lo đếm từ 1 đến 20 mà đ/t Phúc dạy, rồi lao về phía trước, tới khi tao thấy được nó, thì là lần cuối cùng và cũng là lần đầu tiên tao nhìn thấy một cái chết trước mặt thật lạnh lùng, khóc liệt... Thằng lính vừa nằm xuống sau một chặng dài đổi vị trí, thì đúng ngay chỗ nó vừa tới, bộ mặt tử thần nhô lên, đầy nham nhở, cau có, và ác liệt, tung thẳng nhỏ lên cao, rồi vật xuống, một tiếng “bịch” khô khan. Nó đi mẹ vào vùng quên lãng mà không nói với tao một lời, bỏ lại tao một mình, chơ vơ, lạc lõng giữa chiến trường, thân thể nó còn co lên, giật giật một hồi... Tao bắt đầu làm dấu thánh giá, bao nhiêu ông thánh, bà thần đều được kính cẩn lôi ra cầu khẩn xin... hộ mạng. Bây giờ chung quanh là hoang vắng, vị trí phe ta ở đâu? Có mỗi thằng hướng đạo, thì từ giã tao không một lời. Mẹ nó, bây giờ đi về đâu hồi anh?

Đang hoang mang, chói với kềm lẫn kinh hoàng khiếp đảm, bỗng tao thấy lấp ló cái nón sắt và một bộ đồ hoa nguyệt trang. Mừng hết lớn, tao nhào lên miệng la chói lói:

– Tôi, tôi đây, đừng bắn, đừng bắn!

Sau này tao mới biết, chỗ thằng lính bị nạn là mục tiêu cố định của địch cắm chỉ ở đó, thằng nào lấp điểm mù, lập tức thằng xạ thủ sẽ bấm cò, là chắc ăn có một mạng sẽ tiêu diêu.

Bài học ngày nào trong quân trường có bao giờ nói những vụ bắn sẻ bằng đại bác không giật đâu? Sách vở nào dạy ta tránh né những viên đạn đại bác 57ly? Và những mồ hôi đổ trên thao trường có làm vơi đi những giọt máu vương vãi nơi chiến địa?

Sau này, chúng tao học được bài học xương máu mới toanh từ những phối hợp thần sầu của 12.8mm với SKZ đã làm Tiểu đoàn mất 2 kiện tướng đại đội trưởng là Đại úy Nguyễn Văn Đàng, từ 30 chuyển qua 33, đang bàn giao Trung úy Tổng Thanh Thư 34 khóa 26 Đà Lạt, mà sơ ý để cần antenna lấp ló ngoài miệng hầm, địch quan sát được, đoán biết là hầm chỉ huy, tròng đạn đại liên từ một ngọn đồi cao hơn 1062 lên những tiếng giòn tan, cày lằn đạn sát miệng hầm tạo thành những tiếng “dzụt dzụt”, phe ta còn đang ngỡ ngác và đang tiến hành thay thế vị trí chiến đấu, không thêm để ý, vì tưởng rằng đó chỉ là tròng đạn bắn vu vơ như bao lần “hường thụ” khác. Tiếng oanh vàng của 12.8mm vừa dứt là nhịp đàn dữ dội của đại bác 57ly lên tiếng ngay theo, đúng ngay vào chỗ những viên đạn 12.8mm vừa để lại, ngay chóc miệng hầm, sụp cả một mảng giao thông hào đào sâu gần 2m...

Máy truyền tin của Tiểu đoàn gọi tới tấp, tiếng Tiểu đoàn phó, Thiếu tá Nguyễn Thanh Vân gọi giục giã, rồi sĩ quan ban 3, rồi tần số của Trung tá Đồng, Tiểu đoàn trưởng quát tháo om sòm. Hoàn toàn im lặng vô tuyến, không một âm thanh trả lời, ngoài những giọt mưa sục sùi, tiếng xào xạc của những tấm Poncho... Bà mẹ quê hương đã buông tiếng thở dài, ngậm ngùi cúi xuống bên hai đứa con thân yêu không còn oán hờn, bỏ quên chiến bào, buông rơi vũ khí, để lại anh em và đồng đội, rũ sạch bụi trần, khoác lấy chiếc cánh dù, bay lên, cao mãi, cao mãi và cao mãi...

Trở về với chuyến tăng cường của tao, bằng hết sức bình sinh và bằng ý thức sinh tồn, tao phóng người về phía trước. Cuối cùng, tao cũng nhào vào được chiến hào, mệt nhoài, kiệt sức, tao nằm vật xuống khoảng trống được bao quanh bởi 2 bờ đất cao ngút, mắt vô thần nhìn xác thằng lính dẫn tao lên, tiếng xôn xao trong giao thông hào cũng không làm tao nhúc nhích... Có tiếng chân bước lại gần, rồi một cái đá nhẹ vào chân:

– ĐM dậy đi cha nội, nằm hoài sao?

Cha nội, vì thằng lính không biết là thằng nào còn ngắm ánh mặt trời ngoài kia, thằng nào đang thờ dốc như bò rổng ở đây? Tụi nó chỉ biết có một thằng bị 57ly cho đi đá, còn một thằng đang nằm mà coi thằng kia đá, trông tức cười quá.

– Hết chỗ chơi, nhè ngay thằng 57ly mà giỡn mặt. Ê! mày thuộc Trung đội mấy?

Tao lồm cồm bò dậy, thằng lính ngờ ngợ, cùi bắp đâu có thằng nào mang botte de saut da vậy cà? Nó nhìn kỹ tao lần nữa, ánh mắt lần xuống cổ áo, rồi chụm 2 chân cái cộp, tay đưa lên vành nón, miệng cười cầu tài... ĐM, giờ này, vị thế này mà còn chào với kính. Tao nghĩ thàm rồi đưa tay chào lại:

– Anh làm ơn chỉ đường, hay dẫn tôi lên gặp Địch Thân đại đội trưởng, tôi là Chuẩn úy Dương.

– Dạ, Địch Thân theo tôi.

Dứt lời, thằng lính lom khom chạy trong khoảng giao thông hào hẹp, tao cũng lum khum chạy theo, mặc dù giao thông hào cao quá đầu người gần một cánh tay, vừa chạy, vừa tò mò đưa mắt nhìn xung quanh, đoạn giao thông hào chia thành nhiều nhánh, ngoằn ngoèo, chằng chịt, cứ vài thước là một khúc cua gắt, ở mỗi khúc cua là một cái hầm cho thằng lính, miệng hầm thấp tủn chỉ vừa cho một thằng lùn chui lọt, giữa những khúc quanh khoét những bệ nhô ra ngoài như bậc thang, là chỗ cho lính leo lên, thò cái đầu lên quan sát vài giây rồi thụp xuống, vì lơ mơ và lạng quạng là nghe tiếng “cắc bừ” của những tay thợ săn, mà con mồi là con người bên kia ý thức hệ, bên kia chiến tuyến, biết cục cựa, có linh hồn, và có tên trong cuốn sổ tay của Nam Tào Bắc Đẩu. Lính cũng có nhiều thằng tinh nghịch, treo nón vào đầu nòng súng, giơ lên cao, quơ qua, quơ lại chơi cho đến khi cái nón văng ra, hay nghe một tiếng “xoảng” là lại cười lên ha hả: “tao có đồ chơi rồi” rồi lò mò leo lên, ra nhặt lại nón sắt, nhảy xuống hầm, kiếm cục đá, hay cục gạch, đập lại cái lỗ đạn xoi rồi lại đội ra ngoài nón nhựa, coi như một kiểu trang sức thời trang hết biết, nhiều khi viên đạn xé rách một đường dài, không thể tái chế lại được, là lại xô cả tràng chửi thề vu vơ tục tĩu... Lính là thế, trong chiến trường đầy gian khổ và nguy nan, họ không còn cách nào khác, là vui chơi, đùa giỡn vô tư, bạt mạng, không biết vì khí chất anh hùng, coi thường sinh tử, hay chỉ là cách để giải tỏa âu lo khắc khoải đang đè nặng tâm tư. Nếu mày có gặp nhiều thằng tung tung, ngông nghênh, lúc nào cũng ăn nói bạt mạng, không kiêng nể quý thần, không rào đón lễ nghi... có phần chắc, là thằng đó từng chui qua lò lửa chiến chinh, đã từng sống sót trở về từ mịt mù khói súng, và đã từng ngậm đắng nuốt cay một khoảnh đời... Ngang qua một khúc cua, tao thấy một cái hầm lớn hơn mọi cái mà tao đã đi qua, có tiếng nói vọng ra:

– Phải Chuẩn úy Dương không? Dô đây.

Thằng lính nói:

– Ông Phước đó Địch thân.

Tao cúi người, chui vào, đang ở ngoài sáng, chui vào chỗ tối, mắt đánh nhìn thấy gì, nhưng theo phản xạ, tao chụm chân chào, trình diện đúng bài bản:

– Chuẩn úy PBD, số quân... ĐĐ 31 trình diện Địch thân...

Thằng Chuẩn úy Phước khóa 6/72 khăn nâu, mày có nhớ? Con bà nó, ra trường trước có mấy tháng chứ bao nhiêu, vẫn ngồi trên ghế đầu, trước cái bàn nhỏ xinh xinh do lính làm cho, chào lại tao, đánh thêm mời ngồi, làm tao nghĩ thảm trong bụng “thằng này khá quan liêu”, khinh khỉnh nói:

– Tôi có lệnh, bố trí vị trí cho anh đêm nay, anh chờ một chút sẽ có người đưa anh ra chốt.

Nhảy Dù là vậy, đàn anh là đàn anh, không có nhập nhèm mày tao chi tở khi mới sơ giao được... nhưng chỉ hơn một tuần sau, tao với nó đã mày tao như đã quen nhau từ thuở nào, trong đêm tao đem quân lên tiếp viện giữa đường, kéo theo được vài thằng đang co ro trong 1 hốc đá, cả Trung đội 3 của mày, ôm trọn 1 tròng pháo, tan hoang, xơ xác, dọc đường tao còn đá thằng xạ thủ đại liên đang nằm một đồng ngáng lối đi miệng la lớn:

– ĐM dậy, phải chạy qua khúc này cho mau, không thôi chết mẹ cả lũ bây giờ!

Thằng lính nằm yên, tao co chân đá thêm một cái nữa, miệng vừa “Đù...” chưa hết chữ thì bóng hỏa châu xuyên qua kẽ lá, soi vào mặt. Không, soi vào một cái mặt nạ da người, nhãn nheo, méo mó, không còn mảng tóc... mảnh đạn đã sứt ngọt một nửa đầu, óc trắng văng tung tóe, nhựa nhầy và máu đang tuôn có vòi từ cổ áo. Tao quay đi, nuốt ực ngụm nước miếng để trôi đi cảm giác buồn nôn đang lăm le chực trào lên miệng, lại hét to lên như để tự trấn tĩnh chính mình:

– Đi! Đi mau lên, thằng nào nhát ở lại chết rán chịu.

Rồi băng mình trong đêm tối, vớ một khúc dây leo, đạp mạnh chân leo lên một khoảng dốc, rồi quay lại đưa tay cho thằng đằng sau nắm, kéo nó lên.

Có tiếng kêu thốt từ miệng thằng tao đang kéo:

– Dương!

Tao chồm giật mình, có thằng lính nào trong đơn vị tác chiến gọi tụi mình bằng cấp bậc đâu? Huống hồ thằng này lại gọi tên tục của mình ra nữa, chưa hết thắc mắc, thì cũng giọng nói ấy nhẹ nhàng:

– Tao 36 đây!

(Sau này Phước nắm Trung đội 3 của mày).

– 36 hả? Tôi tưởng đ/t đi lâu rồi chứ?

– ĐM ăn nguyên một tràng pháo vào giữa trung đội khi đang tới khúc hồi này, banh xà rông ráo trời rồi! Tao chui vào hốc đá trốn, tắt luôn máy PRC25 để ông Tường (đ/t) không gọi được, nằm im chờ trời sáng mới mò lên, hay chờ nó ngớt pháo mới lên ai dè gặp mày tới.

Giọng Phước còn run, chân bước còn ngập ngừng. ĐM nó, tao hay mày, hoặc bất cứ tay chơi nào khác đang di chuyển bình thường, đột nhiên có tiếng nổ ngang tai chát chúa, âm trời, khói bụi mù mịt, mấy thằng chung quanh đầu mắt tiêu. Nhìn quanh thì thấy thằng thì đu đưa tòn teng trên nhánh cây, thằng lúi đầu vào bụi rậm, thằng nằm tại chỗ một đống, đưa cái mặt mắt một nửa đầu về mình, nhe răng cười... Địch có thằng nào la được một tiếng, dù là tiếng má ơi, chết con... còn đi được như nó là hay quá rồi còn gì nữa, không đái trong quần là còn may.

– Mày đừng nói cho ông Tường cái gì nhé, nhất là chuyện tao chui núp trong hang.

Tao nhìn sâu vào mắt Phước quắc mắt, giọng cáu kỉnh:

– ĐM mày coi tao là thằng gì? Lo mà chạy khỏi chỗ này đã, không chết mẹ nó cả nút bây giờ, mọi chuyện khác tính sau!

3 ngày sau, nó vĩnh viễn chào quốc kỳ, quay mặt ra đi và không bao giờ trở lại.

Và trong đêm đó, trên người chỉ có dây ba chạc, 2 cặp số đạn cùng một bao cát lựu đạn, một lần nữa tao lại trở lên vùng địa ngục với trọng trách... nạp mạng cho tử thần xoi thịt, với bữa tiệc hùng hực lửa âm ty... ba-lô, đồ cá nhân bỏ lại chót, theo lệnh trang bị nhẹ hỏa tốc lên tuyến đầu, bắt tay cùng 18 Lâm Quốc Hùng vừa bổ sung ưu tiên hành quân sau đợt nghỉ phép, trải tuyến phòng thủ mong manh, chờ địch đến.

Bịch gạo sây không màng ngó đến, bụng tóp teo như vòng eo hoa hậu toàn quốc, sống bằng hơi thở và sương trời, toàn thân mệt mỏi rã rời, căng thẳng mà chớ hề dám ngả lưng tìm giấc ngủ, dù chỉ một phút giây. Tao và Hùng thân thương nhau từ dạo đó, không còn khoảng cách đàn anh đàn em và lính của nó đã bắt đầu nhìn tao với cặp mắt khác, chứa đựng trong đó sự tin tưởng và thương yêu được vun đầy.

Lại ngược về cái hôm được gọi tăng cường lên tuyến, tao được một thằng trung sĩ dẫn tuốt luốt đi đâu xa cả cây số, chỉ cho cái hầm chữ A, đã có 2 thằng lính đứng chờ, mắt nhìn trân trân dò xét, lính Trung đội 2 của thằng Thắng 27 có vẻ coi thường thằng chuẩn úy chưa một ngày cầm quân, chưa có trung đội chính thức, chỉ đi theo tập sự với các

Trung đội trưởng, ngác ngác ngờ ngờ, tội nó không buồn phục vụ như đối với các quan khác.

Một thằng buông tiếng hỏi:

– Chuẩn úy, đêm nay mình gác ra sao?

Mẹ nó, thay vì hỏi “tội tui”, thì nó trở ra “tội mình”, có nghĩa là có luôn cả tao trong đó, tao ngây thơ:

– Thì chia ra mỗi thằng gác 2 tiếng, ngủ 4 tiếng, rồi lại thay phiên gác cho tới sáng chớ sao!

Hình như tao linh tính tội nó quay lưng đi giấu nụ cười, nháy mắt với nhau, con bà mấy thằng láu cá láu tôm. Thế là đêm đó tao chong mắt gác và nghe trong hầm tiếng thở đều đặn của 2 thằng mà không hề thắc mắc, vả lại có canh gác thì mới biết chắc là mình đang còn sống, chứ còn... ngủ, thì biết đâu khi thức giấc mới biết là mình mất mẹ nó cái đầu!

Một tiếng “bịch” khô khan ngoài tuyến, tao căng mắt, mở chốt an toàn khẩu M16, gồm gồm, rồi, có chuyện rồi, xuyên qua bóng đêm vạn vật vẫn im vắng, gió thổi bụi cây trước mặt lao xao, tao căng thẳng chờ, tay đặt vào cò, tay nâng súng đặt vào vai, mắt nhắm vào lỗ chiếu môn xuyên qua đỉnh đầu ruồi... 1 phút, 2 phút... thời gian như ngưng lại, chỉ nghe tiếng thở mình phì phò, căng thẳng, đập dồn... vẫn không có gì.

Có tiếng động nhẹ dưới giao thông hào, tao giật mình chuyển tầm quan sát xéo xuống, từ từ hạ nòng súng, không lẽ địch đã xâm nhập sát sườn? Có tiếng tăng hăng, rồi một giọng nói tiếp sau:

– Ê, thằng nào đó? Tao đây đừng có mà nổ bậy nghe mày!

Tao thở phào, người nhẹ hẫng như trút được gánh nặng ngàn cân!

– ĐM thằng nào, giờ này làm cái c)on c)ặc gì mà mò mẫm tới đây?

– Tao chọi cục đất cho mày tỉnh ngủ, thêm điều thuốc, có cho tao vài điều.

Tao móc túi, lấy gói Capstan đưa ra, một vi phạm tiêu lệnh canh gác trầm trọng, nhưng biết làm sao hơn! Trong cô đơn tĩnh mịch, còn người bạn thân thiết nào sát cánh hơn là điều thuốc, vả lại biết đâu ngày mai, hay chỉ một lát nữa thôi, là đánh còn hơi thở để mà hút với sách! Chỉ có điều là làm ơn chụm lại giấu đóm lửa trong lòng bàn tay khi rít một hơi thuốc.

– ĐM sang thiệt, chơi Capstan lụng, mày mới được tăng cường, sao mặt mũi lạ quắc, tên gì mày?

Lại một hiểu lầm, tao khoái khoái, không muốn cho thằng ba trợn này biết mình “là chuẩn úy của quân lực VNCH”.

– Tôi là D, mới tăng cường hồi chiều.

– Gác cho đảng hoàng nghe mậy, đừng có ngủ gục là bị thiên dái. Có sẵn lựu đạn để bên cạnh không? Có chuyện, đừng nổ súng bậy bạ, cứ trưng lựu đạn ra, mày mà bắn, lửa khè ra khỏi nòng súng là ăn B40 chết mệ nhe con. Thôi tao về chỗ gác đây.

Không cần cảm ơn, không cần biết thằng mình nói chuyện là thằng nào, không cần quen hay biết, mẹ bà, thằng hảo hớn này thiệt ngang tàng khí khái thiệt; thằng lính quay lưng, để lại một bệt khói phủ kín một khoảng giao thông hào, và cũng để lại cho tao một bài học mới trên chiến trường: súng là để cầm chơi, cho tay chân đỡ trống trải thôi, còn thì cứ chơi lựu đạn cho nó chắc, không bị lộ vị trí mà tiếng nổ lại còn làm mình yên tâm, bình tĩnh hơn.

Từ lúc đó, tao có trò chơi mới, thỉnh thoảng móc cục đất vo tròn, ném qua mấy ổ gác kế cận, chọc phá nhau suốt đêm, thử hỏi có trò chơi nào ngu ngốc, liêu lĩnh, cũng như đây nguy hiểm hơn thế? Đó, cuộc sống về đêm của lính là như vậy, tỉnh bơ bỏ chỗ gác qua chuyện gẫu vài câu, thuốc hút như khói tàu, lập lòe như đom đóm suốt đêm, thằng bắn sẽ nào đại đột mà các bùm là còn ngu hơn thằng đốt điếu thuốc, cả một vệt lửa dài thông phát ra từ nòng súng là chứng cứ tai hại làm mồi cho M79, M72 làm thịt nát xương. Mà trên đời, chưa chắc thằng nào ngu hay khôn hơn thằng nào, mày nhi!

Cái chết một chiến hữu:

Đang mơ màng, miên man với những suy nghĩ, tiếng thằng máy gọi giật:

– Đích thân 09 gọi ông nè 27.

– Thái Bình nghe Đại Tây Dương, đây 27...

– Đã gặp 27 alpha chưa?

– Nó đang đứng cạnh tôi đây đích thân.

– Tốt, bây giờ anh chuẩn bị con cái phối hợp thằng 36 sẽ qua trong 10 phút nữa, bung về phía trước đi làm ăn, lượm củi về xài, ba-lô để tại chỗ, trang bị nhẹ, để lại vài thằng coi nhà, thằng 27 alpha phụ trách, cho mấy thằng con tháo gỡ đồ chơi phía trước, bao giờ gặp 36 báo cáo.

– Nghe rõ!

Quay sang tao, Thắng nói:

– Không có thì giờ dẫn ông đi một vòng rồi, theo lệnh, ông ở lại coi nhà, tính dẫn ông theo chơi cho vui mà không được.

Trời đất, đi tapis súng đạn nổ ào ào mà còn rủ nhau đi cho vui, cha nội này thiệt mang dòng máu nghệ sĩ! Đếch nghĩ tới chuyện thương vong hay đổ máu, coi như dẫn lính đi nhảy đầm, ra piste lượn vài vòng bebop lả lướt, thiệt tình!

Tiếng xôn xao, cùng những tiếng “bịch bịch” làm tao quay lại, cả một toán quân nai nịt đang nhảy xuống giao thông hào, mấy thằng lính gặp nhau, cười giỡn chí chóa, tiếng chửi thề um cả một góc trời.

Đích thân Phước 36 tới, chào Thắng 27... tao chụm chân, chào trước hết, Phước hỏi:

– Xong chưa? Đi!

Thắng cầm ống liên hợp, báo cáo lên 09 đại đội trưởng, nó đi xa một chút để nhận lệnh, Phước ngoắc tao lại gần, cởi ba-lô, lôi ra một gói nylon:

– Ê Dương, tao nhờ mày giữ dùm tao cái này được không?

– Được quá đi chứ, mà cái gì đó?

Phước trầm giọng, như linh tính một điều gì:

– Trong đó tao có ghi địa chỉ, 12 cái thư tao viết sẵn, một vài đồ lặt vặt, nếu tao có gì, mày cứ mỗi tháng gửi về cho má tao một lá thư...

Tao rợn người, mẹ bà thằng này ăn nói quái gở, xui thấy mẹ, lão thần chết nghe được lần theo thì bỏ bu!

– Mẹ, mày nói gì kỳ cục, tao đánh nhận đâu, mày cất vô ba-lô đi, lát về gặp lại, tao qua hầm mày nói chuyện.

Đôi mắt Phước thật buồn, đỏ ngầu vì thiếu ngủ, dáng điệu phờ phạc, thất thần, xuống sắc thấy rõ. Có tiếng xè xè trong máy, thằng máy nghe rồi đưa cho Phước, nó cầm đưa lên tai:

– 36 tôi nghe.

– Con cái sẵn sàng chưa? Phôi hợp cùng 27, chia làm 2 cánh, sườn bên phải là dốc đứng có 12.8ly đặt trên đó, cẩn thận, bên trái là dốc xoay xoay, nướng theo đó làm bàn đạp, chia mấy đũa con làm tổ tam tam, anh đảo một vòng kiểm tra súng đạn đầy đủ rồi lên đường, liên lạc và báo cáo thường xuyên, nghe rõ trả lời...

– Nghe rõ 5 trên 5 đích thân.

Phước trả ông liên hợp cho thằng máy, cầm bịch nylon lúc này trao cho tao, đặt ba-lô xuống, mở nắp nhét vào trong rồi nói:

– Tao để lại chỗ này, coi cho tao, lát nữa tao về lấy, thôi tao đi.

Chống tay trên miệng giao thông hào, Phước nhảy lên, tay ngoắc lính:

– Lên!

Những bóng người lần lượt lao qua tuyến xuất kích, súng cầm tay, mỗi thằng lính đều mang theo một bao cát nặng chịch, tao ngó theo không biết là tụi này làm cái đách gì, ở đây đâu có cần bao cát che hầm, đâu có cần che chắn làm tuồng như mấy cái hình hầm chiến đấu như trong phim ảnh thấy trên báo chí hậu phương? Sau đó, mới biết đó là đồ chơi chiến tranh của lính Nhảy Dù: toàn là lựu đạn và lựu đạn...

Tiếng súng nổ kéo tao về với hiện tại, đang mơ màng với triết lý vu vơ. Đứng rồi! những tiếng nổ ì ầm chát chúa, tiếng đạn giòn giã lạnh lùng của AK, tiếng ào ạt xé gió của M16. Tiếng trung liên nòi RPD của địch như điên cuồng, như phần nộ kéo dài liên miên, ầm ầm... tì tạch tì tạch... Cả một đất trời xôn xao, cả một vùng rực sáng, khói lửa, cát bụi mịt mù phía trước, con bà nó mới xuất quân chưa đầy 10 phút! Thấp thoáng lơ mờ trong ánh nắng xuyên qua cành lá, 2 thằng lính đang tắt tả chạy về, một thằng khoác tay lên vai thằng kia, bước loạng choạng, thằng lính thả bạn ngồi bệt, dựa vào gốc cây thở hắt hắt, trở tay thằng đang chân co, chân duỗi, nửa nằm, nửa ngồi:

– Trung sĩ Chánh... bị rồi Chuẩn úy.

Tao trở mắt, ngây người nhìn thằng bị thương một tay đang bùm cồ, một tay đang lằn xuống dây ba chạc tìm băng cứu thương, máu đang trào ra thắm đỏ, len qua kẽ tay chảy ròng ròng thấm đầy cả áo, có giọt rơi vãi trên đất, chỗ nó đang ngồi!

– Chuẩn... úy!

Máu lại phọt ra theo từng tiếng mà thằng trung sĩ đang cố gắng nói, âm thanh khè khè, nghèn nghẹn trong cuống họng, thằng này bị thương nặng quá. Tao khoác tay cho nó không nói nữa, bị thương mà còn lảm mồm! Kêu 2 thằng tải thương Trung đội 4 cho nó

lên bằng ca tải về tuyến sau, chỗ đại đội đang trú đóng, chờ toán tải thương đi xa, thằng lính công đồng bọn bị thương về, nhóm bước quay mình định chạy trở lại vùng chiến đấu. Tao chộp vào lưng, níu nó lại hỏi thăm tình hình.

– Trung sĩ Chánh dẫn đầu toán khinh binh, đang phạt dao vào một bụi rậm, rẽ đường tiến, em cách xa ông khoảng 1m, nghe một tiếng âm dữ dội, nhào mình qua một bên, chìa súng về phía trước bóp cò, Trung sĩ Chánh quay lại, tay trái khoát tay về phía trước, tay phải rìa một tràng mở miệng đốc thúc anh em lên... em thấy âm thanh ông kỳ kỳ, nghệt nghệt, nhìn kỹ máu đang xịt ra từ cổ, em chỉ tay vào ông xĩa xĩa. Ông đưa tay lên quẹt cổ đưa trước mặt ngó rồi... xum xuống, em lao lên xóc nách ông rồi lui về.

Tiếng nổ vẫn rộn rã phía trước nhưng lần này không còn nghe tiếng súng nhỏ các ké của cá nhân nữa, thay vào đó dường như là tiếng nổ trầm và buồn của lựu đạn.

– Ông đích thân 27 mày đâu? Có sao không?

– Lúc em kè Trung sĩ Chánh, ông ở xế xế bên trái xua tay biểu em đi cho gấp!

– Có ai bị sao nữa không?

– Em cũng hông có biết nữa.

Giọng Nam rặc của thằng lính còn trẻ măng, cho tao biết là không còn có thể khai thác được gì nữa nên nói:

– Thôi, mày lên đi.

Bồn chồn nóng ruột như gái phải... địt, tao xàng qua xàng lại trong giao thông hào, tìm những vị trí tốt có thể quan sát được, mà có thấy con mẹ gì đâu, cả một rừng cây còn hoang sơ trước mặt, có chăng là thấy những giọt nắng xen qua cành lá, là những bụi cây lao xao, rung rinh trước mặt, điểm những đốm sáng lung linh và những điệu múa lả loi trên chiến trường, tao nhảy đại ra khỏi giao thông hào, chạy về phía trước tìm một góc cây cao định trèo lên mà ngó. Thằng lính chạy theo, níu áo tao lại la lớn:

– Ông làm gì vậy? Trở về ngay, lệnh không cho ông rời tuyến!

Mẹ con bà nó, cha đại đội trưởng Lê Bá Tường, đích thân 09 quá kỹ, cắt hẳn một điệp viên theo dõi, dòm chừng, và bảo vệ, mà tao đâu có biết! Tao tiu nghỉu xiu như củ cải khi xong việc:

– Thì tui muốn leo lên coi cho thấy...

– Cái gì, giỡn sao ông? Tên bay, đạn réo, leo lên chỉ tổ tui nó cho ông rụng như trái mít.

Vẫn ì ằm phía trước, vẫn sục sôi rực lửa ngoài kia, ở phía sau này, tao như thẳng mù nghe gió kiếm, có gì đâu mà nóng nảy, lát nữa thôi, chỉ một lát nữa thôi là tao được hân hạnh quăng thẳng vào lỗ lửa đỏ lòm thôi, rán chờ một chút! Ngây thơ và hồn nhiên như thuở nhỏ, trèo lên cao coi múa lân, làm như đánh giặc là màn trình diễn ông địa với kỳ lân nuốt pháo từng từng xèng! Lại một thằng lính chạy ngược về, hót hơ hót hải, hộc tốc hào hển nói không ra hơi, tao nhào lại:

– Cái gì?

– Chuẩn úy, ông Phước 36 ông...

– Ông ra sao? ĐM mày cà lăm nóng ruột chết mẹ được!

– Ông ngủ hay sao đó, ngồi 1 đống chả nói gì, cả trung đội nằm im chờ lệnh mà ông tỉnh bơ, ngồi bó gối ngủ, tui tui chờ thấy mẹ không thấy ông nhúc nhích gì hết, nên Trung sĩ Duy, Trung đội phó kêu tôi về xin chỉ thị.

Tao linh tính có chuyện gì kỳ cục, quên cả mệnh lệnh phải nằm tại chỗ, quên cả thằng lính theo dõi mình, túm cổ lôi xềnh xệch thằng lính mới chạy về:

– Đâu, đâu, ông ở đâu? Mày dẫn đường cho tao mau lên.

Chạy một hồi lên phía trước, gặp lổn nhổn mấy thằng lính núp sau gốc cây, tao mặc kệ lao về trước, thằng lính kéo lung làm tao chúi nhủi vào một gốc cây khác:

– Đó, đó, ông kia kìa Chuẩn úy, đang ngồi kia kìa!

Thấy 36, vâng, đích thân Phước đang ngồi bó gối gục đầu trên cánh tay mà ngủ, y hết như hồi ở quân trường, ngồi ngủ gục ngon lành trên bãi tập. Tao trườn lên dè dặt từng centimet. Một tràng đạn xé không gian, cày đất bụi tung tóe trước mặt và bên hông, hú hồn hú vía, đạn né người hay người né đạn? Viên đạn không có mắt hay tao... né tránh giỏi tài tình? Tao bò tới gần, 0.5m, rồi 1m, lấy tay chụm miệng tao la:

– 36! 36! Phước, Phước!

Thằng con pà huynh trưởng Phước vẫn im ru, không thềm trả lời, không thềm quay lại, thẳng cẳng chớn. Tao bò lại gần hơn nữa, lấy tay đặt trên vai lay nó. Tám bản đồ rơi ra trên tay, Phước nghiêng người đổ xóng xoài trên mặt đất, mắt vẫn mở, miệng mím chặt, nhìn vào cõi xa xôi... Tao quì gối, lay lay mãi miệng gọi tên nó liên hồi, thấy vô ích, tao xóc nách tì người, kéo nó về phía sau. Bàn tay nhôm nhóp nhầy nhựa, tao chùi vôi vào ống quần, rồi đưa lên xem, máu, lại máu... Nó trúng một viên đạn trở từ hông sườn phải lên tới bả vai, chết tự lúc nào.

Đích thân 27 lâm nạn:

Cái áo giáp vô dụng, chỉ có tác dụng cản miếng pháo, chứ đạn bắn thẳng, trực xạ là xuyên tuốt luốt, vả lại, viên đạn xeo xéo, lựa cái chỗ mà 2 mảnh giáp được nối với nhau bằng 1 lớp vải nylon mà chui mẹ nó vào. Tao vuốt mắt nó, miệng làu bàu chửi đồng:

– Mẹ bà mày, xúi quẩy, nói toàn chuyện xui tận mạng, chưa gì đã trắng trời con c... gì, ra trận còn bày đặt dở bản đồ ra xem như là ngồi nhà đọc báo, chết đéo gì mà chồm hồm như ngồi gãi háng. ĐM mày, ĐM mày Phước!

Nước mắt tao nhỏ dài trên gương mặt buồn xo của nó, bàn tay mum múp, muợt mà như con gái của nó buông xuôi, không biết có bao giờ bàn tay này được một lần vuốt dài trên một mái tóc thề, có bao giờ nó được vôn vê những chiếc lá... diêu bông trong quần phụ nữ, có bao giờ nó ve vuốt trên bầu ngực căng tròn sức sống của đàn bà? Hết rồi, không còn nữa, trực thẳng đã chở mày về sơn màu tang trắng, đất trời đã đảo lộn tiễn đưa một linh hồn. Vĩnh biệt mày, thằng con c... đích thân 36 của đại đội 31, Tiểu Đoàn 3 Nhảy Dù. Vĩnh biệt... mày!

Bài điều văn của tao có hay, có dài cách mấy cũng đéch làm nó sống lại được, chỉ làm lòng mình chùng xuống, chỉ làm hồn mình thêm băng khuâng... Tao thần thờ lê bước về tuyến mà hồn rỗng tuếch, chơi vơi...

Thằng máy khều khều, đưa tao ống liên hợp, tao ngạc nhiên, làm đéch gì có lính, làm đéch gì cầm quân mà có ai gọi?

– 09 gọi ông nè Chuẩn úy.

– 27 alpha tôi nghe...

Một tràng những tiếng không hay ho gì được xô tràn lan trên máy, xối xả, tràn lan và tới tấp:

– Dù mẹ anh nghe, ai cho anh rời bỏ tuyến, ĐM ai cho anh lên trên đó, ai cho anh?

Ôi thôi cả một đồng tiếng nước ngoài, tiếng Đức, tiếng Đan mạch, cả những con chim bồ câu (bú c...) được thả ra, bay vô tội vạ trong không gian.

– ĐM, tôi cho anh ký củ về cái tội không tuân lệnh thượng cấp.

Tao nóng máu:

– Ê, xin lỗi ông nghe, chị hai tôi còn đáng tuổi má của ông, ông không có chửi nghe. ĐM ông, có ngon thì lên trên này coi thằng 36 chết, ĐM rúc dưới hầm, la lối mà chỉ huy như cái con c... tôi nè, củ gi thì củ, có cái củ c... tôi nè lấy không?

Tao quăng ông liên hợp cái cạch, thằng máy trở mắt chết trân, cả bầy lính nhìn tao như quái vật, ái ngại. Từ đó, cha nội Tường ghim tao, chuyên nhè tao vào những chỗ sinh tử nhất, gian lao nhất và đi tao đi xa đại đội nhất.

Chiều hôm đó rút quân, tao về lục ba-lô thằng Phước, lấy ra bọc nylon cho vào ba-lô mình, chiếc áo len sặc sỡ, chấu của má nó đan còn thơm phức, quyển sổ nhật ký còn dang dở, mẹ thằng này, ra trận còn nhật với ký! Ký thể đánh nào, lại nhè sổ của Diêm Vương mà múa bút! Một bộ đồ trận, vài đôi vớ, ngoài ra không còn gì, tao đóng nắp, trả tất cả về đại đội. Cả gia tài một đời người của thằng lính trận thật nhẹ hẫng, thật buồn tênh.

Thằng bảo đệ tử pha cà phê, bếp là 1 trái lựu đạn được bỏ chốt. Tiếng lửa khè nghe phát khiếp, thằng lính hơ ca bi đông vài phút thì nước sôi, đổ vào chiếc vớ đựng cà phê, còn bao nhiêu đổ vào bịch gạo sậy rồi lại cặm cụi âm thầm nấu ca nước khác trên cùng trái lựu đạn đang xì lửa. Nó nói:

– Mẹ bà nó, không hiểu địch chơi loại vũ khí gì lạ lắm, bắn không có tiếng động như M79, nổ như tạc đạn, mà chuyên môn nhảy trên đầu mà nổ, chắc chắn không phải B40, vì tầm sát hại không ghê gớm bằng, vả lại B40 đánh gì mà nhiều thế, cứ vãi ra đều đều, mẹ, từ lúc đựng tới giờ, nghe AK rất ít, chỉ toàn là RPD trung liên nổi và loại vũ khí này không à!

Không biết ngày mai có nhích lên được chút nào không, chứ hôm nay thì kẹt cứng! Ngày mai, Trung sĩ Duy cầm quân bên cánh Trung đội 3, mắc công tao, thế nào ông (09) cũng kêu tao coi cả 2 trung đội (Thiếu úy 18 Lâm Quốc Hùng đang còn đi phép Sài Gòn), đêm nay mày ngủ hầm của tao. Đã quá, lần đầu tiên trong đời quân ngũ, tao thẳng cẳng đánh một giấc dài, không phải gác, không phải có trách nhiệm gì lôi thôi, ngủ êm đềm, ngủ có người canh cho mình như một ông tướng! Ngủ ngon lành, ngủ hồn nhiên không mộng mị, tạm quên đi khói lửa của trần gian. Mở mắt ra, trời còn sẫm tối, nhìn đồng hồ 6:30g sáng, Thằng đi đâu đó, kiểm soát tuyến, thằng máy hỏi tao muốn uống cà phê, nó pha cho tao và Thằng chung một ca bi đông nóng hổi. Khi Thằng trở về, tao đang ngồi cò ro, bó gối trước miệng hầm đang phì phò điều thuốc lá đầu ngày, nó nhìn tao, ái ngại rồi nói:

– Mày có chuyện rồi đó Dương, lên TOC (hầm chỉ huy) đại đội trình diện đi, ông Tường kêu mày đó!

Tao mừng tượng ngay cuộc đối thoại hôm qua trên máy, chép miệng thở dài:

– Mẹ nó ra sao thì ra, chón này là cuối tầng địa ngục rồi, còn cái lỗ chó nào mà chui nữa.

Khoác dây ba chạc, cầm vội cây súng, tao đi về hầm chỉ huy, sẵn sàng ký dăm ba củ đầu đời.

Tiếng rít của đạn pháo nổ âm gần phòng tuyến, tao chao người, không phải là lúc nghĩ tới củ với kiếc gì nữa, vấn đề là phải làm sao phóng lên cái hầm của đoạn giao thông hào đầu tiên, nối liền với tuyến đầu xuất phát, mọi dây thần kinh đều căng thẳng, mọi cơ bắp đều sẵn sàng để nhào tới, nằm xuống, rồi lại nhồm dậy mà đi tiếp cho trọn quãng đường trần... Cuối cùng, cũng lên được tới nơi, tao chui vào hầm, chào rồi đứng trên người đợi chờ giờ phán xét.

– Anh chuẩn bị, hôm nay đi tapis, coi tạm Trung đội 1 của 18, danh hiệu đài là Bắc Băng Dương, từ giờ trở đi, tôi gọi anh là 18 alpha, đây bản đồ, trên đó tôi đã đánh dấu vị trí phòng tuyến mình, anh có thấy cái chữ thập ở đây không? Nó là vị trí chuẩn, từ đó anh gọi về, hay báo cáo vị trí thì cứ từ đó mà cho tọa độ, chứ không như bài bản của quân trường, còn gì thắc mắc không?

Cứ tưởng là sẽ ăn bò câu, hay được xòe ra cái giấy ký vài ba củ, tao thở phào, muốn chuồn cho lẹ khỏi vị trí không chút nào thoải mái này, nên trả lời như máy:

– Dạ không, đích thân.

– Thôi, anh ra chuẩn bị con cái, rẽ bên phải, Trung sĩ Hạnh sẽ đón anh, tụi nó chắc cũng sẵn sàng rồi, 5 phút nữa sẽ xuất phát.

Xóc lại dây ba chạc, kéo nón sắt sụp xuống, tao bước ra khỏi hầm, lòng thơ thối, lâng lâng.

Trung sĩ Hạnh nói:

– Đi chưa Chuẩn úy? Con cái xong xuôi hết rồi.

Tao khoát tay:

– Đi!

Pháo của địch đã im, không gian lặng như tờ, chỉ còn nghe những tiếng lạch cạch của thép súng va chạm vào dây ba chạc, những bóng người lúp xúp, rồi phóng vọt vào đoạn giao thông hào của tuyến xuất phát, nơi Trung đội 2 của Thắng đang chờ.

Thắng ngoắc tao lại, giờ bản đồ rồi chỉ ra ngoài tuyến:

– Chỗ này là vị trí mình đang đứng, hôm qua chạm địch ở chỗ này, bây giờ mình chia làm 2 cánh, sau khi rời khỏi đây tao bên trái, chính diện, mày bên đó, nhớ giữ liên lạc thường xuyên.

2 trung đội chia thành nhiều tổ, tiến quân theo thế chân vạc, nhóm này ổn định vị trí thì khoát tay, gờm súng cho nhóm khác lên, cứ thế tui tao lần lượt, thằng này lên, tìm chỗ núp, rồi lại chờ thằng khác lên, máy truyền tin được chuyển qua nấc “squelch”, lâu lâu lại xè xè lên một tiếng. Âm âm... chóc chóc chóc... Âm âm... Đạn bay tua tua, bắt chợt xé toang không gian, tiếng nổ chụp trên đầu, nhá lửa như khi mày trông pháo đốt, mẹ bà, đạn đéch gì mà nổ dữ dằn thế! Lại còn nhá lửa, như những con mắt của một quái thú đỏ lòm, dữ tợn.

– Địa Trung hải đây Thái Bình, tui tui đặng rồi, hỏa lực địch đang dữ dội chụp trên đầu tui, nghe rõ trả lời, chưa thấy bóng dáng địch đâu hết.

– 27 đây 09 có sao không? 18 alpha đâu, nghe rõ trả lời.

– Tôi đây, 18 alpha đây, tui tui bên này, chỉ nghe đạn xẹt trên đầu, lâu lâu mới có đạn nổ trên cao, con cái đều bình yên.

– Thái Bình nằm im, lo bỏ trí con cái, Bắc Băng nương thế, tiến lên trên, nghe rõ trả lời.

Tao trả lời:

– Rõ, tôi đang cho tui nó lên, đích thân.

Những toán quân nhích lần, nhích lần lên, tao vọt theo toán thứ 2, đạn vẫn nổ ì ầm bên cánh trái của Thắng, càng lúc càng dữ dội, lính Trung đội 2 chia súng bắn tràn về phía trước, không nhúc nhích được nửa bước, không ngóc đầu lên quan sát được chút nào, thỉnh thoảng nghe tiếng nổ ầm của lựu đạn mà lính của Thắng tung ra. Bên phải, cánh quân của tao vẫn trườn lên, trườn lên... Tiếng nổ và đạn vẫn tới tấp nổ giòn, dường như kèm vào đó, có tiếng ào ào của súng cộng đồng!

– 09 đây 27, tôi bị 2 con rồi, nhẹ thôi, vẫn không ngóc đầu lên nổi, đích thân gọi 18 alpha giải tỏa áp lực cho tôi, sao tôi nghe bên nó im re, không một tiếng nổ gì.

– 18 alpha đây 27, mày ở đâu? Kẹp qua mau, chịu bớt đòn cho tao, nổ súng ào ạt để làm giảm áp lực bên tao, nghe rõ trả lời.

Thằng Nam mang máy còn nằm lại phía sau với ông Duy Trung đội phó, chạy tràn lên đưa ông liên hợp cho tao:

– 18 alpha tôi nghe, tôi đang nằm ngang với 27 đây đích thân.

– ĐM anh nghe, nãy giờ tôi chỉ nghe 27 trên này, bên nó đụng nặng anh có nghe không? Sao không nhúc nhích gì hết vậy, ĐM anh nghe, muốn chém về phải không? Tôi cho súng cối đập chết mẹ anh bây giờ. 27 đây 09, anh cho tôi tọa độ, tôi sẽ cho cối đập mục tiêu, nghe rõ trả lời.

Thằng cho tọa độ, tao bắt đầu nghe tiếng départ của súng cối cộc, cộc, cộc... sau lưng.

– 18 alpha đây 27, mày cho thằng lính nào đó cho tao dấu hiệu xác định vị trí của mày. ĐM mày đâu, sao không thấy bóng dáng gì hết. ĐM mày.

Thằng bắt đầu mất bình tĩnh, văng tục chửi tao toi bời, lão Tường cũng hòa theo, xỉ vả hò hét om xòm trên máy, thằng Nam, mang máy nhắn mặt nhắn mày, vò đầu bứt tóc, chỉ chực lăm le xáp gân, quăng ống liên hợp cho tao, mỗi lần thấy nó nhồm lên, chạy về phía trước, là tao lại xua cho mây thằng khinh binh lủi lên các bụi rậm trước mặt, rồi bò theo.

– Địch thân, địch thân.

Nó quơ quơ ống liên hợp về phía tao, nhăn nhó một cách thảm hại tội nghiệp, tao đành phải bò về phía nó, tai vẫn nghe đạn reo, tiếng nổ ì ầm liên tục xeo xéo ở phía trước, bên trái và nhất là phía sau chỗ trung đội Thằng nằm chịu trận.

– 09 gọi ông nãy giờ, ông chửi nhưc cái đầu, ông làm ơn đi gần tôi một chút để còn nghe máy, tui chịu hết muốn nổi.

Cầm ống liên hợp, tao thì thảo trong máy:

– 18 alpha đây, tôi nghe 09.

Ầm, ầm, ầm..., tiếng bích kích pháo 60ly bắt đầu rơi xuống sau những tiếng xịt xịt, xì xì rồi nổ đùng phía trước, mẹ nó ghê quá, nổ thì nổ đại 1 cái đùng đi, đảng này còn xịt xịt, đe dọa 1 lúc ngay trên đầu rồi mới... ầm cho một phát, ghê thấy mẹ! Lúc nào cũng thấy nó như đang nhè đỉnh đầu mình mà bủa xuống.

– ĐM mày, sao 27 gọi, mày không trả lời?

Lão Tường đã đổi giọng, trong giọng nói có gì hằn học và cái kinh pha lẫn 1 chút căm hờn, không biết sao, tao không thấy cách cầm quân này có chút gì đờm lược, có chút gì bình tĩnh, có chút gì khuyến khích hay khích lệ của một người đàn anh khi đàn em đang đối đầu với địch, với hỏa lực nặng nề đang ép xuống, với đạn reo, bom rơi, nó làm cho thằng trực tiếp địa đầu thêm rối trí, thêm căng thẳng thần kinh, thêm quyết đoán một cách vội vàng, nhiều khi sai lầm tai hại đưa cả một đoàn quân, hay cả một đạo quân xuống hố thăm diệt vong.

– Tôi đang ở phía trước, điều động mấy đứa con đánh bọc sườn, vị trí của tôi không thuận lợi lắm, dốc thẳng, cây cối rậm rạp, tiến lên hơi khó.

– 18 alpha đây 27, tao không thấy mày đâu hết, mấy thằng con tao nói mày đang ở phía sau... đích thân, đừng nghe nó, nó chém vè, ĐM mày Dương, ĐM mày 18 alpha!

– ĐM mày 18 alpha, tôi ra lệnh cho anh phải làm sao giải tỏa áp lực cho thằng 27, cho con cái lên cho mau, ngang với thằng 27 rồi yểm trợ cho nhau, nghe rõ trả lời.

Tao bắt đầu nóng mặt, vị trí tao đang nằm thực ra đã bứt khá xa trung đội Thắng, dưới chân là dốc khá thẳng đứng, sơ sẩy trượt chân, là lăn cù gần như là xuống vực, phải bám vào dây leo chằng chịt mà đu, mà trườn về phía trước đầy chông gai...; cái nóng mặt thứ hai là cả hai tên đàn anh đều cho là tao chết nhất, trốn chui trốn nhủi ở phía sau, không dám lên; cái nóng mặt thứ ba là luôn cả thằng máy, đều lên án tao không chịu cầm ống liên hợp mà nghe, mà điều động binh sĩ...

Thực sự, tao áp dụng bài học thứ nhất đã được dặn dò của đ/t Phúc, trước khi tăng cường lên chiến trường:

– Mày có muốn tiêu từng cả đám, cả thầy lẫn trò, rồi làm tanh bành phòng tuyến cả trung đội, thì cứ cho thằng mang máy bám sát, mẹ nó địch chỉ nhắm vào chỗ nào có cần antenna quơ quơ, là nó sẵn sàng tọng cả chùm, thậm chí cả mưa B40 vào đó, liệu mà hai thầy trò mày phải tránh xa nhau, lỡ thằng máy đi đáí thì còn thằng chỉ huy kéo con cái về, lỡ thằng chỉ huy xum bà chè thì thằng máy còn liên lạc được với cấp trên, dẫn dất hay đem quân lên cứu, chứ tụi mày chụm lại với nhau, chết một chùm, lính sẽ bỏ chạy tan tác tức thì vì rấn đã mất đầu. Và lại tao biết lão Tường này, mày cứ nghe máy hoài, thế nào cũng ăn chửi văng tí mẹt, hấn sẽ thúc dít mày, khích tướng mày cho mày nóng dít, quên cả nguy hiểm và thực tế chiến trường mà thúc quân lên là đời mày tàn trong ngõ hẹp, càng ít cầm ống liên hợp chùng nào, càng tốt chùng nấy, càng bình tĩnh và khôn ngoan chùng nấy, có cái gì quan trọng lắm, cực kỳ quan trọng thì mới bóc máy, còn không mày lẩm lờ, mày hết báo cáo tới nhận lệnh, mày càng báo cho địch chỗ thầy trò mày đang muốn tự sát bằng B40, phải khôn mới được.

Đạn và tiếng rít của súng cối rót ra từ đại đội có vẻ như đang tiến gần lại vị trí tụi tao đang nằm, mẹ nó có quả rơi xuống vực, nghe cái xè ngang mặt rồi nổ toang phía dưới, cộng hưởng với vách sườn núi dốc bên phải tạo thành âm thanh tăng trưởng gấp 2, 3 lần làm lùnh bùng lỗ tai, tao chụp máy gào lên:

– 09 đây 18 alpha, ông cho súng cối bắn xa ra, 27 đây 18 alpha, điều chỉnh xa ra, không thôi rót vào đầu tôi, nghe rõ trả lời.

Lão Tường không trả lời, Thắng cũng im re, ngằm đồng lõa trừng trị tao bằng cái chết vì chính hỏa lực phe mình, tình thế gay go, nguy ngập, cần tao phải có quyết định cấp tốc để cứu nguy cho chính bản thân mình cũng như cho những thằng lính thuộc cấp.

Tao thúc tổ khinh binh hướng về trước cho mau, ngoắc tay làm hiệu cho trung đội tao thành đội hình hàng dọc, rồi bất ngờ, tạt ngang về bên trái, căng hàng ngang, chuẩn bị xông tràn lên, hàng nào cũng chết, chết hàng hoàng vì đạn địch găm vào người, xé toang buồng phổi, hay phạt văng cha nó chỗ đội nón, còn hơn là tức tưởi, kinh hoàng, ám ách nằm im chờ tử thân cười khằng khặc xòe lưỡi hái, sót dần từng thằng một.

Tao chợt thoáng nhớ về quá khứ, lúc còn học ở trường dòng Lasan, mỗi sáng chủ nhật, các sư huynh thường cho chơi 1 trò chơi tập thể “Citadelle” hay còn gọi là trò chơi cướp cờ. Bọn tao, Thảo, Cảnh, Thu, Lịch, Công, v.v. được chia thành 2 nhóm, mỗi nhóm khoảng 3, 4 chục thằng; để phân biệt, có 4 màu khăn: vàng, xanh, nâu, đỏ; màu vàng thì khắc màu nâu, nâu khắc xanh, xanh khắc đỏ, đỏ khắc vàng. Thằng nào đeo màu khăn gì, chạm được vào đối thủ thì bắt được thằng đó làm tù binh, bắt mang về giam gần trại của mình, làm sao mà tấn công được vào thành trì đối phương, cướp cây cờ của đối phương, mang về tới thành trì mình được thì chiến thắng.

Thành trì (citadelle) có 2 cửa, 1 bên là cửa tù lọt được vào thì có quyền cứu một thằng phe ta đang bị nhốt; còn 1 cửa trong đó là cây cờ của đối phương cần phải được cướp về. Hai bên dàn trận đối diện nhau cứ hai thằng là một cặp, đối diện thủ thế, thằng nào nhanh nhẹn, vô được màu khăn mình khắc chế, là thằng bạn mình sẽ rượt thằng kia chạy vắt khói, tạo một lỗ thủng cho đại quân ào ạt tấn công.

Tao khi thì cùng với Cảnh, Lịch đối đầu với bên kia là Thảo, Thu, Công... và là một tay chơi có hạng thường làm thủ lĩnh, cùng một số thằng bọc bên hông, đánh tạt sườn cánh quân địch, rồi thừa thắng xông vào cướp thành trì, bên kia cũng đâu có kém, tụi nó cũng có một số thằng cảm tử quân, cũng chuyên môn đánh bọc hông, và thế là 2 cánh quân chạm trán nhau, thường đối thủ nặng ký của tao là thằng Thảo và thằng Cảnh.

Trò chơi phẳng phất mùi chiến chinh này, không gây đổ máu, nhưng cũng có nhiều đam mê, hứng thú, tụi tao chơi với nhau suốt cả mấy năm trời, cũng reo hò inh ỏi, cũng buồn xo khi mất cờ... cũng đã tác động lên tâm trí tao ở hiện tại. Đang dẫn 1 trung đội, với vũ khí giết chết người thật sự, cũng tìm cách đoạt được thành trì đối phương, cũng làm sao để thắng được đối thủ khác màu cờ, khác lý tưởng... chỉ có điều khác nhau tính khốc liệt và tàn nhẫn, anh không chết, tôi chết... và ngược lại! Chết quay cu lơ, chết thẳng cẳng, chết khốc liệt... phải làm sao xông lên thật nhanh, thật tàn bạo mới có hy vọng chiến thắng, đúng ra là còn hy vọng sống sót trở về. Thằng khinh binh phía trước đưa tay làm hiệu, chỉ về phía trước, tao trườn lên bò về phía nó hỏi:

– Có cái gì?

Nó làm hiệu:

– Có địch!

Vừa ngay lúc đó một quả súng cối nổ sau lưng tao, ba thằng tổ đại liên bật ngựa, đồng thời địch cũng phát hiện có tụi tao, chúng dồn hỏa lực tập trung về bên hông, nghe rõ tiếng thằng chỉ huy đang điều động, lập tức những tiếng nổ ập lên đầu ầm ầm ầm...

Tao móc trái lựu đạn, làm hiệu cho tất cả làm theo, chỉ về phía trước, ra hiệu bằng bàn tay bằng 3 ngón dứ dứ, rồi bắt đầu thả từng ngón tay, 1, 2, 3! Tao tung quả lựu đạn về trước, tụi lính nhất tề làm theo. Một loạt tiếng nổ bùng bùng reo lên cùng 1 lúc, tao tiếp tục lấy trái lựu đạn khác, rút chốt an toàn rồi cả trung đội lại cùng ném. Không còn nghe phản ứng địch nữa! Nhưng... lại nghe tiếng súng cối rớt lên đầu, ngay chóc giữa trung đội, không được rồi! Phải thoát khỏi chỗ này ngay mới được, tao quơ súng khoát tay, miệng gào to:

– Xung Phong... Xung Phong...

Rồi vọt về phía trước, lính hô vang rồi nhào theo tao.

Điều sai lầm chết người và ngu ngốc nhất của tao là xông lên mà không có định điểm đến, xung phong mà chưa biết mục tiêu ở đâu, quả tình đạn súng cối 60 của lão Tường truy rất quá, tao chỉ biết làm sao thoát được điểm bắn này, gọi điều chỉnh thì không được, biết làm sao hơn, phải lao về trước để tìm cái sống trong cối chết, may ra tìm được một hốc đá, hay một góc cây cùng lắm là một cái hố đủ để che chắn đỉnh đầu! Thoáng trông thấy một bờ đất trước mặt, tao phóng người tới như một vận động viên nhảy xa. Bịch, chột nghe rất xót ở đùi trái, và dưới chân đau nhói sau cú nhảy, chưa kịp định thần, tao vội vàng nhìn sang 2 bên để tìm những thằng lính và yên tâm khi thấy tụi nó cũng tìm được chỗ nấp, nhưng sao lạ quá cà? Thằng nào vừa nhào lên là mất hút, không còn thấy tăm hơi... đạn cối cũng voi dân rồi dứt hẳn... nhìn xuống chân, con pà nó, một cành cây đã xé rách một khoảng quần sau bắp vế, lật bàn chân thì một mảnh kim khí cỡ một gang tay đang cắm chặt vào đôi botte de saut.

Mẹ kiếp, bị thương đánh gì mà bị đạn AK chệ, nhằm ngay cái miếng bom to tổ bố mà nhảy ngay vào, thiệt là... cà chớn! Tao suýt xoa cắn răng rút mảnh bom ra, quăng đi. Xem nào, lại còn cái quần rách nữa, không lẽ lại khai là bị địch đánh cho rách cả quần? Tao nhồm người dậy, định quan sát một vòng, cảm giác đau nhói ở gan bàn chân cho tao biết không ổn... nhưng kia, lạ quá, một cọng dây cao su treo lòng thòng trước mặt, đầu kia, cột chặt vào một chảng ba... tao vớ tay, giật cành cây ra xem, đúng là một cái “giàn ná” nhưng bự hơn của con nít giắt cặp quần đi bắn chim sẻ mà thuở nào khi còn bé, mình hay trốn học đi rình mò, bắn trộm những trái xoài, trái vú sữa, hay những con chim vô tình lọt vào cặp mắt những thằng oắt con tinh nghịch. Chân dưới được cắm xuống đất, và bên cạnh còn trái lựu đạn chưa rút chốt. Tao chột hiểu, con pà nó, cái vũ khí bí mật, hủy diệt

hàng loạt, mà thằng Thắng nói, nó lạ lùng, không gây tiếng động, mà chỉ nhảy trên đầu, tóe lửa, tóe khói là đây, nổ cả chùm, nổ điếc tai, nổ kinh hoàng là đây... Địch cho nguyên chùm vào giàn nà, căng hai sợi cao su, rồi nhắm vào mấy con ó mắc lưới (huy hiệu Nhảy Dù, con ó bay ngang cánh dù) tội mình mà rải, con cháu bác Hồ tài tình thiệt! Chất liệu sẵn có là quai dép râu cắt từ những vỏ xe, chắt một cái chẳng ba nào đó trong bụi rậm, họ chế tạo ra vũ khí thời trung cổ, chơi chọi với chiến tranh thời hiện đại. Hèn chi, họ dám bảo họ là đỉnh cao trí tuệ loài người có khác! Mà thiệt, nó bắn xa hơn, chính xác hơn, liên tục hơn, lại không lộ mục tiêu... đáng phục, chứ không giỡn.

Định thần một hồi, tao phát giác ra, chỗ mình vừa phi thân vào là một khoảng giao thông hào, được nguy trang rất khéo, cành lá phủ bên trên, che lấp hoàn toàn những đất cát được đào lên để che bờ, nay xơ xác, tro lò ra màu đất đỏ. Vội vàng, hờm súng, tao bắt đầu biết mình đã lọt vào chiến hào địch, lại một hiểm nguy bất ngờ ập đến, mẹ bà vậy là phải cận chiến tới nơi, lựu đạn thì không chơi được, vì mày chơi ngon, thì có nước banh xác! Chỉ còn có nước căng mắt, căng mũi ra, gặp cái gì nhúc nhích là phải lập tức bóp cò, nếu không thì đi thăm ông bà ông vải sớm! Nhích dần từng bước, khập khiễng với cái chân đau, tao lần theo địa đạo. Chợt nghe tiếng động phía trước mặt, tao hụp xuống, chia nòng súng, ngón tay đặt vào cò sẵn sàng nhả đạn.

– Dù mẹ, lựu đạn cây AK rồi!

– Ah, tao được bịch lựu đạn nữa! Chắc ăn, có thêm đồ chơi!

Giọng miền Nam, làm tao thờ phào, địch thì làm gì có “Dù” mà chỉ có “Địt”, vả lại, làm sao không phân biệt được âm thanh nheo nhéo của quê hương hát cô đầu và giọng hò ca dao hay vọng cổ mượt mà tình tự được.

Tao la lớn để tụi nó khỏi ló đầu ra, bóp cò bậy:

– Thằng nào bên đó? Tao 18 alpha đây.

– Địch thân, ông qua đây coi nè.

Tao nhảy lên, lặn về chỗ thằng lính, nó nhìn tao:

– Ông bị thương hả? Sao đi cà nhắc vậy?

Không lẽ khai là mình bị rách quần và bị thương vì nhảy vào lỗ chân trâu, tao bùm bùm miếng vải quần bị rách, rồi nói:

– Không, lúc nãy nhảy xuống, lọt vô cái hố, tao hơi bị ê giò.

Thằng lính trở vào một xác chết, nằm úp mặt, tay chân xóng xoài:

– Thằng này chắc là thằng sĩ quan, không thấy có cây AK nào bên cạnh nó, đích thân, để em lục túi nó xem sao.

Cúi xuống, nó mở túi của tử thi, từ nắp áo, rơi ra 2 mảnh lon màu đỏ, có 2 sao và 1 vạch.

– Dù mẹ, mình bắn chết tươi thằng thiếu tướng của nó rồi đích thân! Tướng con c... gì mà mò ra tới tận đây? “dô lý”!

Nó lật ngang xác chết, úp dưới lồng ngực là một cây súng lục. Tao nói:

– Đưa tôi.

Rồi không chờ thằng lính có ý kiến, tao giật lấy, nhét vội vào túi quần, phen này, vớ được của quý, sức mấy mà thêm báo cáo đại đội, đem về Sài Gòn, vừa có đồ nghề thủ thân, vừa có đồ khoe mẽ với bạn bè, với gái.

Vì với tay lấy cây súng, tao quên là mình phải bùm quân, thằng lính chợt thấy khoảng thịt phơi bày của tao, nó la lớn, giọng hốt hoảng:

– Ông bị thương rồi, đích thân, máu chảy kìa!

Nhìn xuống, tao thấy đỏ lôm một khoảng thịt, nhưng tao biết, mình chỉ bị cành cây quệt, cho nên tỉnh bơ:

– Ăn nhằm gì! Có chút xiu à, làm đánh gì mà mày quỳnh lên vậy?

Lại một giọng nói khác ở một góc khác gọi tao:

– Đích thân! Ông qua đây.

Tao quay qua, nhác thấy một đồng sắt cong queo, nhãn nhúm đen thùi đang chổng vó trên miệng giao thông hào, dây đạn còn lòng thòng, lòi ra từ hộp súng tròn vo, và biết rằng, đó chính là cây trung liên nòng RPD, đã có hơn một lần được thấy trong bài “vũ khí khối cộng” trong quân trường. Đang ngát ngậy từ chiến thắng bất ngờ, bỗng... Ầm! Ầm! Hai tiếng nổ phát ra khá gần, tao nhào ngay người xuống, miệng hô:

– Trở về vị trí cũ ngay tui bây.

Rồi vội vã Chuối người về chỗ sườn núi lúc ban đầu, tao tập kích bọc sườn đối phương, tay chụp ống liên hợp, miệng nói:

– Thái Bình đây Bắc Băng, cho tôi gặp 27.

Từ vị trí của trung đội Thắng, tao không nghe tiếng súng nổ nào nảy giờ, nhưng tao biết, tụi nó đang bò lên, khai quang trước mặt bằng lựu đạn, và sẵn sàng “thịt” ngay khi thấy bóng dáng bất kỳ sinh vật nào, cho nên, không dại gì ở lại chỗ phòng tuyến địch, đã bị chùm lựu đạn đồng loạt của tụi tao 2 lần quét trơ cành lá, phơi ra cả một tuyến giao thông hào. Và lúc này, khi biết địch đã bị triệt tiêu, tao không cần phải im lặng nữa.

– Mày hả 18 alpha? Cái gì nổ dữ dội phía trước nghe như B52 dội vậy? Mày đang ở đâu?

– 27 lên gặp tôi đi, tôi đang trước mặt ông đó, bên phải của cánh quân ông, coi chừng mấy thằng con đưng có chơi ầu vô tụi tui nghe cha nội, xong rồi, lên lụm củi về mà xài.

Một bóng người, hai bóng người thấp thoáng, thế là trung đội Thắng đã lần tới nơi. Tao nghe tiếng reo hò hân hoan ới ới, và những bước chân thành thịch chạy nhào vào những gốc cây.

– 18 alpha, mày đâu? Tụi tao hốt được quá trời đồ chơi. A! Tao thấy thằng đại liên của mày rồi!

Lúc này, nghe ngoài rõ hơn nghe trong máy, mẹ bà thằng 27 Thắng này, nhỏ con mà to mòm thiệt, chưa biết là phía trước còn cái đêch gì chờ đợi, mà cứ oang oang như chỗ không người, thiệt hết biết! Tao nhô người ra khỏi chỗ núp, ngoác tay:

– Tui đây 27.

Thắng nhào ngay lại hỏi:

– Hồi nãy tao nghe nổ rền trời, tưởng là cái gì, đang ngơ ngác, định hỏi 09 có kêu pháo binh bắn đạn gì mà nổ hàng loạt vậy, thì nghe mày kêu, tao đâu có nghĩ là mày đang ở trên này?

Mẹ cái thằng, miệng ngọt sớt như đang bán hàng, như không có chuyện gì xảy ra khi tao phải mang cả thùng ra mà đưng những rửa xả của nó và lão Tường.

Tao chơi xỏ:

– Tụi tui im re, chơi hai chùm chứ ai vào đây, nảy giờ, đàn anh thọc đít bằng cối 60, phải chạy qua mặt rồi báo cáo cho đàn anh biết đó chứ! Bây giờ tính sao, chơi tiếp không? Tới luôn chứ? Địch thân báo về đại đội chưa? Xin chỉ thị đi. Tôi ra đàng kia chờ, mà chưa cho địch thân biết, tôi chỉ còn có 7 thằng, 3 thằng tổ đại liên, 2 thằng khinh binh, tôi, và thằng máy thôi đó nghe!

Một thằng lính xen vào:

– 27, ông bị thương rồi kìa. Nó chỉ vào tao.

Tao muốn đá cho nó một cái quá, thằng tài lanh, tao quắc mắt:

– Không có gì, chỉ xây xát xoàng, không có gì cần báo cáo hết.

Thắng quay đi về phía thằng máy Trung đội 2 xì xào gì đó một hồi lâu, tao trở về chỗ cũ ngồi, châm điếu thuốc, thả hồn trong mây khói, tận hưởng phút giây mong manh được thoả mái trong trận chiến, để rồi sẽ phải tiếp tục lao về phía trước, đón nhận những bất trắc và hiểm nguy bất ngờ của đời lính trận, phó thác mạng sống mình cho hai chữ định mệnh, dám cười cợt trong đạn bom, dám ôm tuổi đời xòe ra, rồi nắm lại, và cũng dám chấp nhận trở về, một mai là một đồng thịt lầy nhầy nát bét như bãi cứt trâu mà không biết, có một ai đó khỏe mắt ngoài bà mẹ già và vài anh chị em ruột thịt. Chỉ để bảo vệ một đèo đất trên đỉnh cao này, một mảnh đất lạ hoắc, không phải nơi mình chôn rau cắt rốn. Chỉ để giữ gìn, chứ không đi chiếm đoạt, hay giật giành, khoa trương cho một chủ nghĩa tuyệt vời nào hết. Chỉ vì lời thề son sắt với non sông, với trách nhiệm của người trai trong thời ly loạn, phải rời xa trường cũ, thầy cô, để cầm súng thay cho bạn bè còn bút nghiên, còn giường êm, nệm ấm, có áo lụa lượt là phủ thân, có nhung gấm trải đường đi tương lai, có ánh sáng chói lòa trên sự nghiệp đón chào... Và chỉ nghĩ đến hai chữ thật cao vời, thật trang trọng, thật cao quý: Tổ Quốc mà mình đã mang ơn, biết đâu cũng có một ngày, mình sẽ mang thân ra mà đền nợ nước, mà không cần được nhớ đến, hay đáp đền, ghi công, chỉ là một quan tài giá lạnh trong nghĩa trang buồn tênh, có người lính ủ dột, tiếc thương cho đồng đội, ngậm ngùi và cay đắng, đắng cay...

Một hồi, Thắng trở lại hân hoan:

– Tao báo cáo về đại đội rồi, mấy cái đồ chơi, cho mấy thằng con đem về rồi, đích thân tiểu đoàn phó Vân kê tội mình chơi tiếp, ông khen ngợi, thưởng cho một thùng bia và củ kiệu. Bây giờ cứ như vậy, mày cứ chơi ngọt bên hông đi, tao chịu chính diện cho.

– Hay là mình đổi vị trí đi 27, ông dẫn quân bên này, còn tui chịu chính diện cho, để ông với 09 cứ nói là tôi chém về!

– Thôi mà, tao không biết mới nói vậy, chứ ai dè mày dám liều mạng bò tuốt lên trên này đâu! Thôi, mình đi tiếp đi!

Nghĩ là mình đã xỏ ngọt đàn anh bấy nhiêu cũng đủ rồi, tao quay gót trở về với trung đội, không, đúng ra là về với 6 thằng lính còn lại để tiến lên một đỉnh cao 8 vòng cao độ, và khoảng cách chừng 200m. Nghe Thắng điều động tổ đại liên bố trí, tổ khinh binh phát xuất, và cả 2 nhóm bắt đầu tiến.

Ầm! Một tiếng nổ long trời, cũng bên trung đội Thắng, bên này tao loay hoay với đám dây rừng chằng chịt, chả bận tâm cho lắm. Tới khi, trước mặt là một trảng tranh, một giải dốc trống trơn, tao kêu thằng khinh binh dừng lại, bố trí cây đại liên M60 bên triền dốc, rồi bò sang, quan sát tình hình bên cánh trái, chỗ trung đội Thắng đang giàn quân. Tai nghe rõ mồn một:

– Dương ơi! Tao bị rồi! Cứu tao!

Tao nhòm người, nhóm lên cao, không nhìn thấy Thắng đâu, chỉ thấy 2 thằng lính đang hờm súng về phía trước, đạn địch bắt đầu khai hỏa những tràng kinh cầu bất tận, và bên kia, tổ đại liên tao cũng bắt đầu lên tiếng giòn giã. Mẹ nó, phải đá cho thằng này mấy cái mới được, chưa gì đã bắn om sòm, lộ cha nó vị trí rồi còn gì!

Đang định trườn về chỗ thằng đại liên đá 1 đập, tao lại nghe:

– Dương ơi, đừng bỏ tao, cứu tao.

Tao ngưng lại, vẫn không thấy Thắng đâu, tao trở thẳng nấp sau gốc cây la lớn:

– Địch thân mày đâu?

Thằng lính trở xuống:

– Ông nằm kia kìa!

Tao nhòai người ra nhìn, vẫn không thấy gì hết nhưng gào lên:

– Ra kéo địch thân mày vào, lẹ lên.

Thấy thằng lính lao ra khỏi chỗ nấp, tao yên tâm, định quay về, thì lại Ầm... một tiếng nữa, chỉ thấy bụi đất tỏa lên mịt mù, tao ngoác mồm về bên đó hỏi:

– Cái gì vậy?

Hai thằng lính khác, vừa lách mình vào gốc cây, vừa chọc súng ra ngoài bắn, miệng hô:

– 27 bị rồi, địch thân, thằng Lam ra kéo... bị luôn rồi!

– Mày, mày coi bò ra kéo họ vô, để đó ăn 57ly chết mẹ hết bây giờ.

– Để từ từ, địch thân, tụi nó còn đang bắn dữ quá.

Cây đại liên M60 bên tao cứ khạc từng hồi đạn, ruột nóng như lửa đốt, một bên là đồng đội đang bị thương kêu cứu, một bên là dấu hiệu chạm địch của cánh quân bên tao, mà thằng đại liên ngu quá, bắn thế này, thế nào cũng ăn B40 sớm, mẹ nó, ăn cái gì mà ngu như vậy không biết. Ngó qua bên kia, thằng lính thấy êm êm, rón rén rời gốc cây bò ra, tao thấy nó mất hút một hồi rồi nghe nó hào hên:

– Rồi, tôi cũng được 27 rồi đích thân.

Mừng quá tao thở phào, quay qua thằng máy, lúc đó đang ở gần, tao nói:

– Mà báo cáo về Địa trung Hải (danh xưng Đại Đội 31) là 27 bị thương rồi, cho người xuống tải thương ngay.

Ngay lúc đó, lại một tiếng âm vang lên, một lúc tao lại nghe tiếng thằng lính lúc nãy rón rén ra cổng Thắng vào:

– Em bị rồi đích thân ơi.

Kinh hoàng, khóc liệt, hã hùng, tao chợt nhớ tới lúc ban đầu, khi lên tăng cường, cái chết thằng hạ sĩ xuống đón tao lên, ăn nguyên trái 57ly giấy đàn đánh địch, không la được một tiếng. Tóc dựng đứng, nổi da gà, tao nghĩ ngay đến việc mình đã lọt vào bẫy của địch, dùng Thắng làm mồi, chờ thằng nào ra kéo là xịt cho chết chum chứ còn gì nữa, hai thằng ra rồi, bị cả hai. Đù mẹ, xia thằng nào ra thêm nữa là nướng thêm thằng này, chứ còn gì?

Bốc máy, tao gọi:

– 09 đây 18 alpha bên Trung đội 2 mất đầu, 27 bị rồi, cho người lên thay thế gấp.

– 18 alpha đây 09, anh nói sao? Cái gì mà bị với bị?

– Tôi nói là 27 bị thương rồi, đích thân cho người lên tăng cường và yểm trợ gấp.

Vừa lúc đó, tao nghe rành rành, giọng Bắc kỳ lạnh lạnh, sắc gọn như ma tru, quỷ hồn:

– Xung Phong... Hàng Sóng Chống Chết... Xung Phong...

Chết mẹ thằng con rồi má ơi, hèn chi, thằng đại liên sửa liên hồi kỳ trận, được rồi lên đi, chơi nhau một trận cho thỏa chí. Chắc là tiếp viện của địch quân nhào lên để chiếm lại chốt, nhưng vừa lú đầu lên, thì thằng đại liên quạt cho một tràng, rụng cũng đâu 5, 7 con. Tao ước tính tình hình:

1. Vị trí tụi tao nằm hoàn toàn thất thế, có rất ít chướng ngại vật che chắn.

2. Thằng Thắng đang bị thương, chưa kéo được.

3. Nếu địch tấn công với quân số áp đảo, buộc lòng ta phải lui, mà lui quân, không lẽ bỏ thằng Thắng lại? Bằng mọi giá phải kéo nó về mới được.

– 09 đây 18 alpha, địch đang phản công, nó đang điều động và tập trung, ông cho tôi vài loạt 60 ở tọa độ Bình Minh qua phải 2, lên 6, nghe rõ trả lời.

– 18 alpha đây 09, mày chịu nổi không? Rán gồng, tao sẽ cho 18 tăng cường xuống, đừng rút lui và bỏ thằng 27. Tao sẽ già cối theo yêu cầu.

Loạt pháo xì đùng, vèo đùng... làm tao rụng rời, mẹ nó, lão Tường này chắc có phép tiên hay sao mà mới gọi, chưa nghe départ mà đạn đã tới? Bắn như con c... cứ nhè ngay chỗ phe ta mà bủa nghĩa là làm sao? Tao lại gào lên:

– Địch thân, địch thân, điều chỉnh xa ra 04, bắn gì sát rạt vậy?

– Tao đã có bắn đâu? Đù mẹ pháo của tụi nó đó!

Loạt đạn địch bắn công nhận có hiệu quả, hai thằng con tao lại chổng vó, thằng đại liên ôm vai nhấn nhó định chạy về phía sau băng bó, tao la lớn:

– Đừng bỏ vị trí, nó tràn lên chạy cũng không kịp đâu mà chạy, rán chống cự.

Dĩ nhiên là phải có tràng tiếng “đù” thân yêu kèm theo, nhưng tao phải tự kiểm duyệt. Trong giờ phút này, tao thấy lố nhố bóng quân địch đang lúp xúp tiến gần, sở trường của chàng là tiên pháo hậu xung mà, chắc chắn chúng sẽ pháo toi bời rồi xung phong quyết liệt.

– 09 đây 18 alpha, ông chơi liền cho tôi đi, nguy ngập lắm rồi, lẹ lên, lẹ lên.

Cọc cọc cọc cọc... tiếng súng cối nổi lên rồi, xụi xụi, đùng đùng... Mới cách đây vài giờ, khi nó rượt theo đít, tao quần giò mà chạy, sao nghe đầy đe dọa và hãi hùng, bây giờ nó cứu nguy, sao nghe như những nốt nhạc thánh thót du dương quá đỗi, cát bụi tung mịt mù, kèm với mùi hăng hắc, khét lẹt của thuốc súng bao phủ cả một vùng, tao điều chỉnh gần lại thêm một chút. Công nhận thằng đại đội chơi cú này ngon! Địch dạt ra, rồi hình như họ đang lui quân, không còn thấy bóng dáng chiếc nón cối nào, không lẽ dễ ăn vậy sao?

– Địch thân, ông coi kìa, cái gì lấp lánh trên ngọn cây kìa, sao chói mắt quá.

Thằng máy báo cho tao biết, tao nhìn theo, thì quả thật, có cái gì lóng lánh, phản chiếu ánh sáng mặt trời, soi thẳng vào mắt, khó chịu vô cùng.

Tao vỗ vỗ vào vai thằng xạ thủ đại liên la lớn:

– Mày chơi nguyên tràng vào chỗ đó cho tao, chơi cho chính xác, coi cái gì.

Tạch tạch tạch tạch, canh canh canh... từng chùm đạn, ba viên một, được nhả ra một cách điệu nghệ, những viên đạn lửa vạch đường, rẽ thẳng vào ngọn cây như làn roi, xia ngay chóc vào mục tiêu. Thằng máy la lớn:

– Nhào, nó nhào rồi đích thân, tui thấy có thằng roi xuống như mít rụng, đích thân.

Mẹ pà, công nhận thằng này tinh mắt thật, tao có thấy con pà gì đâu? Thằng xạ thủ đại liên cũng vậy, cứ làm lì chơi hết cả thùng đạn, rồi lặng lẽ với tay kêu thằng phụ xạ thủ nạp đạn cho vào 1 dây nữa, đóng nắp, ghé mặt vào báng súng, định chơi tiếp, tao vỗ vỗ vào nón sắt nó:

– Thôi, nó rụng rồi, mày còn chơi gì nữa?

Tiếng pháo lơ lửng, rồi lạc tuốt đi đâu, thì ra, đề lô của địch chơi trò khi, đu mình trên cây cao điều chỉnh pháo, xui cho nó, lại đối diện với mặt trời, tạo phản chiếu từ đôi kính ống dòm, làm mờ cho đại liên. Không nghe hàng sống, chóng chết nữa, chiến trường bên địch êm ru, cối 60ly rót đều đều coi sướng mắt, đã lỗ tai, và ám lòng chiến sĩ.

Hình như Thắng đã được kéo lên rồi, tao không còn nghe nó la. Sau này, nghe thằng Hùng 18 nhào xuống ầm nó lên, mà may mắn, không đập nhằm trái nào nữa.

Tao chợt nghĩ, mình phải ít nhất tạo một khoảng cách an toàn, nếu không, đánh có thằng nào dám ra mà kéo thằng 27 Thắng vào, nhưng mà làm sao đây với vốn vện vài thằng, lại còn không lành lặn nữa? Bóc máy lần nữa, tao gọi:

– 09 đây 18 alpha nghe rõ trả lời.

– 09 nghe, anh có muốn điều chỉnh tác xạ không? Hiệu quả chứ, kéo được 27 chưa? Tôi đang cho 18 Lâm Quốc Hùng vợ vét lính, đm, tao chơi xả lảng canh bạc này, rồi tới đâu thì tới, sẽ tăng cường thêm cho tụi mày quân số, rán lên.

– 09 đây 18 alpha, làm ơn kéo ngang tác xạ, tôi sẽ dắt mấy thằng con lên, tạo khoảng cách an toàn. Ông cho mấy thằng Trung đội 4 mang băng ca xuống khiêng 27, à, tôi cần thêm lựu đạn và đạn dược, nếu có thể cho mấy thằng Trung đội 4 mang xuống luôn.

– Được, sẽ đáp ứng theo nhu cầu.

Châm điều thuốc, rồi đưa cho thằng xạ thủ đại liên, tao chợt thấy trên vai nó ướt đầm mồ hôi, và máu; quét ánh mắt nhìn xung quanh, vài thằng đang xé băng cá nhân ra quấn, thằng thì ở tay, thằng thì ngang bắp vế; nếu bây giờ, cho tụi nó lui ra sau để tản thương, thì còn lại được mấy thằng, đừng nói tới tiến lên thêm vài chục thước, chứ nằm lại cầm cự cũng thiệt khó nghĩ, điên cái đầu, điên cái đầu... nhưng nằm lại có nguy cơ ăn pháo, địch im tiếng, có nghĩa là chúng đang âm mưu một cuộc tấn công khác; chi bằng, liều chết, xông lên, bám chặt lấy chúng thì đỡ bị ăn đòn vì pháo; VC đâu có dám chơi cái trò của Nhảy Dù, là gọi pháo binh bắn ngay trên đầu, ngay trên phòng tuyến, dám chấp nhận hy sinh để cùng “luồng bại câu thương” với địch.

– Chuân úy, tôi, Trung sĩ Ân được lệnh tăng cường.

Tiếng một thằng lính cắt ngang dòng suy nghĩ, tao quay lại, trên vai áo trận, cái cánh gà (lon trung sĩ) lộ ra vắt ngang cánh tay, mừng quá, tao hỏi:

– Anh mang theo được mấy thằng?

– Dạ 7, có 5 thùng đạn đại liên, 3 bao cát lựu đạn, cùng khoảng 10 cấp số đạn M16.

– Đủ rồi, đủ chơi rồi!

Tao phân công:

– Bây giờ, tụi mình sẽ tiến lên phía tảng đá phía trước, xé bên trái, là một tổ còn phía bên dốc đồi, là một tổ, tổ đại liên nằm lại cùng với những thằng bị thương nhẹ yểm trợ cho mình tiến, làm sao tạo thành hàng ngang, để mấy thằng tải thương làm nhiệm vụ.

Rồi bốc máy, tao gọi 09:

– 09 đây 18 alpha, tôi cần gặp đích thân, nghe rõ trả lời.

– 09 nghe!

– Bây giờ, tôi sẽ lên phía trước, điều chỉnh ngưng tác xạ giùm tôi, cho mấy thằng con bám theo để tạo thành hàng ngang, coi chừng và yểm trợ tôi bên cánh trái, bên đó bây giờ ai lo vậy?

– Thằng 18, nhưng nó đã bị thương nhẹ, anh liệu có cáng đáng nổi, và chắc rằng không bị kẹt khi bám sát tụi nó không? Trên này không còn bao nhiêu thằng trấn giữ, tôi đã dốc hết lính cho tăng cường xuống dưới đó, bị thiệt hại lần nữa, tụi nó tràn lên là có nước hốt xác cả đám tụi mình!

Không còn đường nào, hết cách lựa chọn, thời gian cũng không cho phép, nếu không muốn ôm đầu máu chịu trận chờ cho địch lên thiên ráo trời, tao phải nhào về phía trước bằng mọi giá.

Khoát tay cho tổ 1 chạy về phía trước, đợi họ ổn định, tao hô tổ 2, gồm cả tao, ôm súng lao lên, chạy vắt giò... đã tạo nên một hàng ngang cách xa bãi mìn mà thằng Thắng sa vào khoảng 20m, tao ra hiệu cho tổ 3 của Trung sĩ Ân nhào tới, súng địch bắt đầu nổ dữ dội, như mưa rào, tổ 3 hơi bị khựng lại, tao gào cho hai tổ lên trước khai hỏa trả đũa, tổ đại liên nằm lại ở phía sau, trên cao cũng bắt đầu bắn từng tràng, cuối cùng thì họ cũng tới được vị trí.

Nhận ra rằng, chỉ xéch về bên phải là có hỏa lực địch, còn bên tay trái tao thì vẫn còn im lặng, tao định làm lại chiêu bọc sườn cũ, lần này là bọc bên trái, nên ra hiệu cho tổ 1 lần lên từ từ, rồi tới phiên tổ của tao, tạo thành một hình nác thang trái, kẹp hông, rồi thanh toán theo phương sách cũ.

Ầm, ầm, ầm... bụi mịt trời bên cánh trái, chưa kịp hoàn hồn, thì một loạt nữa nhắm ngay vào tổ tụi tao, lần này nghe rõ tiếng xé gió của quả đạn trực xạ, kèm thêm cả triệu tiếng chóc chóc chóc của súng cá nhân AK địch xen kẽ, tao ôm chặt súng vào người, lăn nhào vào một chỗ trũng, hy vọng may mắn là nó đủ sâu để những viên đạn có thể trượt trên đầu, cái khổ của thằng chỉ huy là không những mà phải tự lo an toàn cho bản thân, mà còn phải đôn đốc, dòm chừng cho những thằng lính, để còn đủ tay súng mà chơi trò lừa đạn. Vừa lọt vào được một chỗ trũng, tao phải ngóc đầu lên, nhìn dáo dác tìm xung quanh, coi lính tráng thế nào. Bên kia, không núp né gì hết, một thằng nằm ngay đơ giữa đàng, xong! Xa hơn một chút, một thằng đang bò, không, đang cố gắng lết vào một góc cây, nhìn vào cách di chuyển nặng nhọc, tao biết ngay là tiêu rồi, tổ 1 bị đòn quá nặng, không thấy thằng thứ ba đâu hết.

Tổ 2 của tao cũng không khá hơn, một thằng đang ôm vai nhăn nhó cách tao vài bước, miệng thều thào:

– Em bị rồi đích thân!

Còn một thằng nữa, đầu mất tiêu, không thấy, chắc là lại nằm thẳng cẳng đâu đó rồi!

Nhìn qua tổ 3 của Ân, cách tao chừng 1 thước, thằng trung sĩ đang thò chân ra ngoài một cách khó hiểu, tao nghĩ là thằng này giỡn mặt, chỉ cần che phần trên không cần đến cặp chân, ơ, nhưng mà 2 chân cơ mà, sao nhìn kỹ lại, tao thấy chân còn lại của Ân đã nát bét, trơ ra mấy cọng gân trắng hếu... Tao la lớn:

– Ân, Trung sĩ Ân! Anh có nghe tôi không?

– Kéo tôi với đích thân, tôi không nhúc nhích nổi nữa rồi!

Nhúc nhích cái gì nữa, cái giò thì nát bét tới ngang đùi, chỉ vài phút nữa là hôn mê và lăn vào cửa địa ngục già từ cuộc chơi mà còn rần nói!

Tổ 3 còn 2 thằng, 1 thằng đang chọc súng ra ngoài bắn trả, còn thằng máy, đang cầm ống liên hợp áp vào tai, tay kia, đang ngoắc ngoắc tao và dứ dứ ra hiệu tao nghe máy. Nghe con mẹ gì nữa, góc đầu lên là bẻ gáo.

Tiếng Trung sĩ Ân thảm thiết và yếu dần, không được, nó nằm phơi chân lộ liễu quá, phải làm sao kéo nó vào sâu một chút đỡ phần nào, ngó quanh, không còn thằng nào, mà chỗ tao thì gần nó nhất, tao quyết định nhào qua, kéo nó. Rời chỗ núp, tao bắn vọt qua hốc đá, chụp tay vào cổ áo nó tao cong người vận sức kéo... mẹ bà, nó nặng quá, bình thường, thì nó cũng không to cho lắm, người dong dỏng cao, sao bây giờ nặng như xe tăng! Quãng cây súng qua một bên, tao thò tay xuống, sọc vào nách thằng trung sĩ.

Trời đất bỗng tối sầm, tao không nghe thấy gì hết nữa, nghe mình như chơi vui, bập bùng, chung quanh là bóng tối, và mọi âm thanh đều như không có. Tao không còn biết gì nữa, quả đạn hát tung Trung sĩ Ân lên cao, hơi ép tạt mạnh cũng quăng tao vào vách đá.

Lời phi lộ:

Tôi không còn viết thư nữa, bây giờ mới là canh bạc của tử thần, tôi nghiêng mình trước những hy sinh của chiến hữu, và tôi đang nhớ lại hình ảnh của 37 năm về trước, có quá nhiều máu và thân thể của anh em Mũ Đỏ chúng tôi cũng như của địch.

Thằng máy thấy khói bốc lên sau tảng đá, mũi ngửi mùi khen khét, hăng hăng, nơi mà mới đó, nó còn thấy 18 alpha còn lui cui kéo ông Trung sĩ Ân... vị trí nó cách đó khoảng 5m, ló đầu ra, nó kêu lớn:

– Địch thân, địch thân!

Không nghe tiếng trả lời lẫn dấu hiệu của một sự sống đằng sau hốc đá phía trước, nó bắt đầu trườn, bò về tảng đá đó, chung quanh nó không còn ai, một tay lôi cái PRC25, quàng khẩu M16 lên cổ, từ từ, nó nhích từng thước một về phía trước.

Cảnh tượng trước mắt thật hãi hùng, một thân người không còn toàn vẹn nằm vắt ngang trên bụi cây gần đó, những mảnh vải te tua đang phát phơ trong gió, chiếc botte de saut há miệng nằm chơ vơ, một hố sâu lõm đục sâu vào lòng đất còn vương mùi thuốc súng, nó lại gọi:

– Địch thân, địch thân, 18 alpha, ông nghe tôi không?

Hoàn toàn im lặng, cần phải xem rõ ai đã bỏ cuộc đằng kia, nó lại dò dẫm lần mò sâu hơn một chút, cho tới khi nó thấy một thân người nằm thẳng cứng, bất động nằm vùi mặt xuống đất, cây súng nằm chổng chơ bên cạnh... nó bò lại, lật thân người lên... 18 alpha, mắt nhắm tịt, một dòng máu rỉ ra nơi khóe miệng và 2 hốc mũi.

Thôi rồi, linh hồn trung đội đã gục ngã, vậy là cái xác ngoài kia là của ông Trung sĩ Ân, mới đi học CC2 về, và cái lon trung sĩ còn mới toanh chưa kịp rửa, đã vội nhảy lên bàn thờ ngòi. Hoảng quá, nó lay tôi dữ dội:

– Địch thân, địch thân!

Đôi mắt đảo toàn châu thân: còn nguyên con, không sút mẻ gì hết, mà sao như khúc gỗ vô tri? Ngoại trừ một chút máu trên gương mặt non choẹt, đen sì vì nắng nóng miền Trung... nó lui cui đặt tôi nằm ngay ngắn, tay lôi PRC lại gần, cầm ống liên hợp lên, gọi liên hồi:

– Đại Tây Dương (danh hiệu đại Trung đội 1) đây Thái Bình Dương (Trung đội 2 do tôi đang dẫn đi tapis), nghe rõ trả lời.

Đầu dây bên kia:

– Thái Bình đây Bắc Băng, 18 đây, nghe rõ trả lời.

– 18 địch thân, tôi, Nam đây, địch thân nghe tôi rõ không?

– Anh nghe em rõ 5/5. (Trong đại đội, 18 là thằng duy nhất gọi lính bằng em, và lính Trung đội 1 gọi nó là anh Ba). Sao rồi? 18 alpha đâu? Trên đó, tụi mày sao im re hết trơn vậy?

– 18 alpha... tiêu rồi, tôi đang ngòi gần ống đây, nằm một đống, không cục cựa, Trung sĩ Ân và ống xơi nguyên trái 57ly, bây giờ, tôi phải làm sao?

– Há? Há? Cái gì, mày nói sao? 18 alpha làm sao? Tụi mày còn thằng nào trên đó không? ĐM, bằng mọi giá, phải mang cho bằng được 18 alpha về, không được bỏ vị trí, tao sẽ lên ngay lập tức.

– Có còn thằng nào đâu địch thân, còn có mình tôi thôi.

– Mày bình tĩnh, nằm yên, bảo vệ cho 18 alpha, ống có sao không? Ngó chung quanh xem còn thằng nào không? Hiện thời mày đang ở đâu?

– Tôi đang ở sau một tảng đá lớn.

– ĐM, cả tử táng đá, nói như mày, làm sao tao biết chỗ mà lên, chờ chút, để anh lấy ống dòm ra coi.

– Tầng đá ở gần bìa rừng nhất đó đích thân, phía bên trái là một cái hào sâu, đằng sau, xéch về bên phải phía sau, có một cái gốc cây lớn.

– Ah! Tao thấy rồi, cha mẹ ơi, thầy trò tụi bây làm sao mà chui xuống tuốt luốt phía dưới vậy? Mới đây, tao còn nghe là tụi mày nhào lên chừng 20m, tại sao lại đi xa vậy?

– Em đâu biết, 18 alpha thúc nhào lên, tụi em phải theo ông... bây giờ, làm sao về đích thân, ló đầu ra, là nó nẹt tụi tằm mặt mũi, tụi nó chơi toàn súng lớn, M16 chơi không lại, đích thân.

Cách xa khoảng 20m, trong các bụi cây sát mé rừng, thấp thoáng vài cái áo xanh đang sục sạo, thằng máy nghe rõ tiếng gọi nhau ơi ới:

– Địt mẹ, cẩn thận các đồng chí, tiến lên lục soát, tụi nó cháy hết rồi, bọn Dù này dữ tợn lắm, gặp thằng nào là bắn bỏ thằng đó ngay, đừng tha.

Luồng gió lạnh luôn từ đỉnh đầu xuống tới gót chân, điệu này, khó lòng mà toàn thân trở về, nếu cứ nằm đây nổ súng... thì lạy ông, tụi ở bụi này, địch sẽ tràn lên ngay tức khắc khi nhận ra chỉ có một tay súng, một mình nó, làm sao mà chống cự! Và lại, còn xác của 18 alpha không thể bỏ đi đâu được, nó lặn tay xuống dây ba chạc, lấy 1 quả lựu đạn, nắm chặt, xem nào, còn được 3 trái, trên người 18 alpha còn 2 trái, thôi thì nếu địch tiến lại gần, đành chơi xả láng vậy, để dành một trái cho mình và 18 alpha. Thôi, vĩnh biệt Sài Gòn, vĩnh biệt ánh đèn đô thị.

– 18 đây Thái bình, tụi nó đang tiến lên cách khoảng tụi chừng 20m, ông có thấy tụi nó không? Phía trắng tranh có mấy bụi cây sát mé rừng.

Thần kinh căng thẳng, mắt đăm đăm nhìn về phía trước, tay nắm chặt quả lựu đạn, một tay rút chốt an toàn, thằng máy quyết định chơi trận cuối cùng trong cuộc đời một cách đơn độc và lẻ loi bất đắc dĩ của thằng Thiên Thần gãy cánh còn sót lại bên ngưỡng cửa tử sinh.

Mãi quan sát phía trước, nó không ngờ, bên cạnh nó, cái xác 18 alpha đang cục cựa, đang ngo ngoay lừ đừ...

Tại vẫn còn ù ù, mắt chỉ thấy ngàn ngôi sao đang vỡ tung tóe, toàn thân ê ẩm như vừa ăn một trận đòn hội đồng, nhưng đầu óc và chút ý thức của bản năng sinh tồn đã đánh thức tụi đầu tiên mơ hồ, tụi chợt nhớ rằng tụi đang ở một chốn hiểm nguy ngặt nghèo, tụi cố

gắng chống hai khuỷu tay để ngồi dậy, cả ngàn cân đè nặng trên người. Sao thế này? Toàn thân ê nhức ghê gớm... sao mắt mình không thấy gì hết đây trời?

Hai bài học để đời:

Tiếng PRC25 xè xè giục giã của Hùng, 18 như quỳnh quáng:

– Thái Bình đây bắc Băng, nghe rõ trả lời.

Thằng máy hoảng hồn bạt vía, địch đang truy sát phía trước, mà máy truyền tin lại lên tiếng, lấy gì không như cục đường thu hút đàn kiến bu lại? Nó quay lại, chụp ống liên hợp, bịt vội đầu phát âm, chợt, con mắt tròn xoe, rõ ràng, nó nhìn thấy 18 alpha đang cục cựa, nó dụi dụi con mắt lần nữa, đích thật rồi, mừng quỳnh, quên cả hiểm nguy, nó lao người vào tôi, miệng ú ớ:

– Địch thân, địch thân, ông còn sống hả? Tụi nó đang lùng tìm mình ông ơi, làm sao bây giờ, ông làm cái gì đi chứ!

Mẹ pà con nhà nó, vừa mới chu du dưới mấy tầng địa ngục trở về, có biết đách gì mà làm với liếc, tai vẫn còn lũng bùng, mắt vẫn còn lù mù, mờ nhoẹt, chỉ nghe loáng thoáng tiếng người bên cạnh mình, nhưng tâm thức đã đánh động ngay tôi hiện hữu tại chiến trường, có nghĩa là mình phải sống sót, phải tồn vong bằng mọi giá, tôi gắng gượng thều thào:

– Thằng nào vậy? Còn bao nhiêu thằng còn cầm súng ngoài kia?

– Em, Nam, mang máy đây địch thân, ông còn đi được không? Mình rút về phía sau, VC đang lùng tìm mình dữ dội, phải tìm chỗ ẩn trốn, nó mà tóm được là chết mẹ cả lũ ông ơi, để em dìu địch thân đi.

Tôi loạng choạng đứng dậy, người như đeo cùm, chợt thoáng nghĩ, ĐM, làm như nhảy đầm hay sao mà dìu với dặt, thân mày còn lo chưa xong nữa là! Mình bước nổi không đây? Tôi không dám nhìn xuống phía dưới thân, hình ảnh của Trung sĩ Ân mới đây với cái giò nát bét còn in dấu, nếu mình mà như vậy, thì tiêu, tôi phải tự đánh lừa và trốn chạy chính mình bằng cách không kiểm soát mình có bị thương hay không để còn được hy vọng bình an!

Mẹ pà, 10 cây số việt dã lúc bắt đầu học Nhảy Dù, bây giờ mới tác dụng cho bản thân tôi, hồi đó, trước khi nhập khóa học đi mây về gió, thằng lính nào, từ sĩ quan đến đờ dèm cùi bắp, đều phải làm một cú “cố gắng” bằng cách phải nuốt trọn vòng đai chung quanh phi trường Tân Sơn Nhứt, khoảng chừng 10 cây số, ba-lô phải căng phồng, súng đạn phải đầy đủ, làm sao thì làm, miễn là giáp một vòng, về đến điểm tập trung là được, HLV cỡi Honda tà tà đi kiểm soát, xe cứu thương rề rề chạy theo coi có thằng nào xum bà chè thì

lôi vào cấp cứu, cho uống một ngụm nước, rồi tống cho một đạp xuống xe, cho chạy tiếp, kèm theo câu: RÁN ĐI CON... Nhảy Dù mà, phải cố gắng chứ!

Ba-lô tôi căng phồng, trong nhét toàn là giẻ rách lẫn mấy miếng bìa carton, chứng tỏ là mình cũng mang đầy đủ theo qui định, những bước đầu của hành trình “cố gắng” thật hùng dũng oai phong, chạy được vài cây số, mắt cứ nhìn hoài về cái chateau d'eau (tháp nước) mà sao nó cứ mãi xa vời vợi, chả chịu nhích gần lại chút nào! Đã bắt đầu oải, bước chân chậm dần và nghe như nặng nặng, tôi bắt đầu đổi nhịp chạy, sang nhịp bước, mồ hôi vã ra như tắm, lúc khởi hành, có hẹn với mấy thằng cùng khóa Thủ Đức như Lưu, Bồn, Bành, Quý, Hùng, Sơn... cùng chạy thành một tốp cho vui, ai dè, bây giờ, nhìn lại, đâu mắt bà tui nó hết, thôi thì đành một mình trong sương gió vậy! Được đâu cây số nữa, tôi bắt đầu lết, những bước chân âm thầm, lưỡi thè ra gần tới rốn, chân tay nhấc không muốn nổi! Đường còn xa, xa lắm... Thằng hạ sĩ quan HLV chạy Honda rề rề phía sau, hét lớn:

– Dù mẹ, chạy đi mà, ai cho mà vừa bò, vừa lết vậy? Tao cho một đạp chết mẹ mà bây giờ.

Tôi rán nhích thân tàn được vài bước, rồi lại khựng người, lết tiếp. Hấn chạy lên, nẹt roi vào bình xăng độp độp, miệng làu nhàu:

– Dù...

Chợt hấn nhìn ra cổ áo tôi lộ ra cái quai chảo đen sì, hấn đổi giọng:

– Hề hề, chuẩn úy, rán lên đi chứ ông, sao bết vậy? Bộ hôm qua không chịu ăn chay, mà mò vào ngã năm với mấy chị em sao, mà hôm nay chạy không nổi vậy ông? Thôi, ông leo lên đây, tôi chờ cho một đoạn, gần tới đích đến, tôi sẽ thả ông xuống.

Mẹ pà, may mà mình có cái mác Thủ Đức, không thôi cũng ăn vài roi điện và vài cú đạp của thằng trung sĩ này rồi. Lời đề nghị của thằng này nghe quá hấp dẫn! Còn gì hơn là leo lên con ngựa sắt phi một đoạn cho đỡ tẩm thân? Tôi định phóc người lên yên ngựa, thì chợt hình ảnh một anh chàng sĩ quan trong truyện của Nguyễn Vũ, chỉ vì không dám nhảy khỏi chuồng cu, bị HLV cho một đạp văng khỏi đài, về sau, ra trận địa, lính tráng coi thường, mang mặc cảm suốt đời, làm tôi khựng lại, và đi đến quyết định:

– Thôi, Trung sĩ, để tôi tự lo liệu, thế nào cũng tới mà!

– Cũng được, ông rán nuốt cái gân căng gà này đi nhé.

Nói xong, hấn rồ ga, đi tuốt, tôi nhìn theo, tiếc ngẩn ngơ nhưng cũng tự an ủi:

– Mẹ pà, thôi đành hy sinh một chút, để dành cho tương lai, nếu mình leo lên cho nó chờ, biết đâu, mai một cả Sư Đoàn biết, làm sao ra mặt trận mà chỉ huy lính? Làm gì thì làm, không để mất tư cách được!

Thế đó, cuộc đời! Những thằng thanh niên mang lý tưởng cao vợi, và hy vọng tương lai rực sáng như tôi, chắc là đầy đầy trong bầy đàn khóa Bất Khuất 8/72 B+C của tôi!

Tôi có hai bài học khôn đốn buồn cười trong đời quân ngũ, lần đầu, học làm lính ở Quang Trung, ăn cá mỗi, sáng chà láng một đoạn giao thông hào, sương gió dãi dầu, TAB quân đội chích, đã thấm vào máu thư sinh thuở từ giã học đường, 3 tháng quân trường đã làm chúng tôi dầy dạn sương gió, không còn yếu xiu, gà chết, làn da xanh xao yếu ớt đã lột hẳn, thay vào đó những cột nhà cháy của nắng thao trường. Nếu chúng tôi chuyển tiếp ngay vào quân trường Thủ Đức thì sức mảy mà ngán mảy thằng ông nội huynh trưởng dàn chào quát tháo inh trời, chưa chắc thằng nào “trâu” hơn thằng nào, huynh trưởng phạt một hít đất, dám tặng thêm cho huynh trưởng một cái nữa, huynh trưởng phạt nhảy xôm, dám tặng thêm cho ngài hai cái nữa chứ chẳng chơi! Chưa chắc thằng nào chết.

Nào dè, đúng ngay vào dịp Hiệp định Paris được ký kết, chúng tôi được chỉ định đi chiến dịch đợt ngưng bắn đó. Pà mẹ, alpha giả định được vôi vàng gắn lên cổ áo, cứ một tổ 3, 4 thằng, hay 6 thằng bóc thăm vào chiến dịch, có thằng sướng như tiên, về ngay chóc Thủ Đức, tha hồ mà hú hí với ánh đèn màu, có thằng bóc nhằm... cứt chó, chui đầu vào Bình Long, An Lộc coi trận địa đã tàn, và những hoang tàn ác nghiệt của chiến tranh... có thằng lủi thân vào chôn sinh lầy, ruộng nương trù phú của vùng 3 Chiến thuật. Ngu ngơ, ngáo ngáo, vậy chứ, gặp dân quê, họ cứ gọi một điều ông chuẩn úy, hai điều ông sĩ quan! Súng thì được phát cho cây Carbine M1 để đuổi ruồi, đi đâu cũng được quý mến của nông dân thật thà chất phác miền Nam, họ mời tham dự đám giỗ, đám cưới, ngồi chễm chệ với đám chức sắc xã, ấp trưởng, nhậu nhẹt tung bưng, mút mùa Lê Thủy. Đúng ra, tụi tôi chỉ đi làm kiếng và làm môi thịt người, như cho VC thêm đồ nước miếng nếu may mắn vớ được một thằng mà làm thịt, dù sao, cũng “đoàng” được một thằng sĩ quan Quân Lực VNCH, tô điểm thêm cho thành tích phá hoại non sông kính dâng lên Đảng. May mắn là cả khóa, không có thằng nào đi đái, có thằng bắt đắc dĩ làm anh hùng, được khen thưởng lòng gan dạ khi một đêm, VC tấn công đồn, mặc cho đạn bay, tên rêu ì ầm, cu cậu cứ sống người, đi qua đi lại, đôi lúc lại... khum khum, xông xáo hết chỗ này tới chỗ khác. Cả tiểu khu, ai cũng ngán ông sĩ quan chưa ra trường này, ghê quá, không biết sợ là gì, bèn tuyên dương anh dũng. Ai dè, sau này, cu cậu mới tiết lộ cái bí mật của lòng gan dạ, thì ra tối đi ngủ, anh chàng cởi giày cho thoải mái, lúc súng nổ, chàng lo tìm đế mang, vì đi chân đất, làm sao mà chạy?

Đi chiến dịch 60 ngày, thì hết 20 ngày chuẩn về thành phố đi dạo mát, còn lại bao nhiêu ngày, thì toàn là ăn nhậu, thịt rùa, thịt rắn, thịt chuột... đều ném qua, hết la de rồi rượu đế quắc cần câu!

Ôi! còn đâu những bắp thịt săn chắc, còn đâu những bước chân đi mà đá cũng phải mềm dưới gót chân? Bởi vậy, khi vào trường Bộ Binh Thủ Đức, tụi tôi mới chết pà! Alpha đeo trên cổ áo, được ông tướng ở Quang Trung gắn đàng hoàng chứ đâu phải giỡn? Thế mà mấy huynh trưởng lột ngon ơ. Quá trình phơi nắng thao trường, dù sao cũng 3 tháng, mòn cả đôi giày, bạc cả lá cờ của từng đại đội, mồm miệng cũng đã bắt đầu chửi thề như bắt cứ thẳng lính bạt mạng ngang tàng nào!

Chỉ một vòng Vũ Đình Trường thôi, sac marin (túi quân trang) trên vai cứ “động” thỉnh thoảng vào lưng như búa tạ! Lúp xúp, lặc lè... Một lát đã thấy cả đồng thẳng rụng rơi như lá mùa thu, như bầy nai ngơ ngác trước đàn sói hung hăng. Chúng tôi lạc hết cả đại đội cũ ở Quang Trung, quên cả tên cha mẹ đặt, mồ hôi tưới ướt đầm quần áo trận, có thẳng làm bộ xiu, thế là cả đám huynh trưởng xúm vào la hét, lột quần, dí thuốc lá vào bắp vế non, cu cậu nhảy nhồm dậy, la vang trời, lòi cái đuôi lấu cá, và tha hồ một chuỗi hít đất, nhảy xôm toi bời. Bầy nai vàng ngơ ngác bỗng chốc thành đàn vịt lao xao, thành bầy ếch lạch bạch xác xơ.

Đó là bài học thứ nhất trong đời lính mới tò te.

Bài học thứ hai cũng tương tự không kém, là lần vào trại Hoàng Hoa Thám nhập khóa học Nhảy Dù, thủ tục muôn đời, là phải qua một kỳ sát hạch về thể lực, gọi nôm na là 10 món ăn chơi trước khi nhập tiệc, gồ chạy việt dã, hít đất, nhảy xôm, đeo xà ngang, nhảy xa, nhảy cao, v.v. Toàn những trò mèo, những món này, “anh cả” nuốt như ăn cơm sườn, dù gì cái quai chảo trên cổ áo cũng chứng minh thành tích của vài ngàn cái hít đất, cả triệu cái nhảy xôm và cả tỷ lần bò lê bò càng đo đất của những lần bị phạt dã chiến, hay những bài huấn luyện của trò chơi chiến tranh.

Nào ngờ, khóa 8 SQTĐ của tôi, lại được chỉ định đi diễn hành ngày quân lực 19/6/1973, thế là lại ngưng mọi học tập, rèn luyện thể xác để tập trung đi đều bước sao cho đẹp, cho hùng dũng, cho oai phong.

Suốt 2 tháng trời, chỉ ăn, rồi lại ra Vũ Đình Trường tập ắc ê, khổ thân tôi, vai 5 tấc rộng, thân 10 thước cao, lại được chỉ định ở nhà, coi cái đám tạp dịch, gồm những anh lùn, thiếu thước tấc, người ta thì vác súng ra sân tập đi đều bước, tôi thì... vác xêng! Cuối cùng một đám vịt đẹt đi làm cỏ về cùng khắp, khi thì khu Hòa Bình, khi thì công số 9, lúc thì khu tiếp tân, tiếng là đi làm cỏ, chứ chỉ quẹt quẹt qua loa như gà bới, rồi lúi vào lùm cây có bóng mát, ngòi đầu lảo phè cánh nhận, có thẳng còn ca vọng cổ vang trời! Hết giờ, thì vác xêng, xếp hàng về đại đội, và cứ thế, một ngày như mọi ngày. Do đó, chúng tôi làm “siêu huynh trưởng” lâu nhất trong quân trường, chúng kiến những khóa đàn em lần lượt qua mặt, ra trường rồi bỏ kiếp sinh viên sĩ quan mà dân thân vào gió bụi. Chúng tôi chỉ biết phạt khóa đàn em, chứ có ai vào đây mà bắt lỗi chúng tôi, những sĩ quan cán bộ đại đội cũng loì dần khát khe, phải nói, là trên ông trời, dưới là sĩ quan cán bộ, còn ở giữa lòng thòng là chúng tôi, đám chửa trâu của quân trường Thủ Đức!

Vì vậy, khi ra trường nhập khóa Dù, tôi mới lãnh đủ!

20 tháng về Nhảy Dù 20 tháng... gà chết trong lần đo sức thể lực của binh chủng! 15 ngày phép trước khi trình diện đơn vị là cả 2 tuần lễ tiêu hoang, nhậu nhẹt toi bời, ăn uống phủ phê căng rốn, thăm chị em ta ở những ngã ba, ngã năm, ngã bảy... cho thỏa những ngày nhọc nhằn huấn luyện.

Hít đất, thì dán nửa thân người phía dưới xuống đất, chỏi 2 tay, chống người lên xuống, miệng đếm thật to cho HLV biết là mình đang hít đất, nhảy xôm cà quẹt tại chỗ, cũng ăn gian, kéo xà ngang cũng thì thụt... Thế rồi mọi chuyện cũng qua, thực ra những món ăn chơi này chỉ là trò mèo, đang đi mà AK net sát sườn, thì không những 10, mà đến cả trăm cây số, cũng chơi marathon tuốt luốt! Khởi có lê lét gì hết trơn hết trọi, đã chui vào Nhảy Dù, có thằng nào bị loại vì ba cái mớ vớ va vớ vẩn này bao giờ? Chỉ có thằng teo chim, không dám nhảy khỏi chuồng cu, bị HLV tổng cho một đập vào đít, cùng lắm, ra đơn vị bị lính đồn âm là chết nhất, thì mới hơi quê, chứ ai đời, có thằng nào thoát khỏi kiếp Nhảy Dù, khi đã được tuyển lọc kỹ, từ khi chưa ra trường, khi đã dám nhảy nhào ra khoảng không gian 300m mà bắt cần thi thể.

Trở lại với bài học thứ ba trong đời. Mà lần này, là thứ thiệt, súng đạn tìm mình mà xơi tái cũng thiệt luôn, địch mà vớ được một thằng sĩ quan rần rừ là mừng còn hơn được vàng, sống cũng dở mà chết cũng không hay! Bỏ cuộc, hay lạng quạng lần chạy việt dã này là toi mạng, nên dù có rã rời thân xác đến đâu, chân có nặng chịch ngàn cân cũng phải rần mà bước!

Tôi nghe nặng nặng trong lồng ngực, ngứa khan trong cuống họng, bắt chợt ho lên một cái, ruột gan nóng cháy còn cào như khi uống rượu quá chén, muốn cho chó ăn chèn. Một dòng máu phọt ra từ cửa miệng thành vôi.

Thằng lính đỡ lấy vai tôi:

– Địch thân, ông có sao không?

Tôi đưa tay áo quẹt vội mặt mũi, phải nói là chỗ nào cũng có máu! Sức ép của trái 57ly tạo một áp suất trong người và thoát ra chỗ nào có lỗ: mắt, tai, mũi, miệng... Vậy mà, nhờ vậy tôi cảm thấy nhẹ bớt cả người, lên giọng trấn an thằng lính:

– Đi, rút về phía sau, mày gọi 18 cho tao.

– Đây, địch thân, 18 đầu kia...

– 18, đây 18 alpha, tụi nó truy tao hơi kỹ, bây giờ tao phải rút, mày yểm trợ cho tao. Ở đây toàn đá sỏi, tụi mày ở đâu cho tao biết, để biết đường mò về.

– Nghe đây 18 alpha, tao sẽ tung một trái khói, mày cứ lần theo hướng đó mà đi, tụi tao sẽ yểm trợ, và nhào lên nếu cần để vớt mày về, yên tâm!

Mặt trời đã khuất sau rặng núi, chiều đang tàn.

Ráng chiều đỏ ối quét những tia nắng cuối cùng sau rặng cây trên đỉnh núi như những móng vuốt sắc bén, như lưỡi hái long lanh ngời ánh thép của tử thần, bóng tối đang chụp xuống, đầy những vẻ đe dọa nặng nề.

Lính Trung đội 1 bắt đầu tràn xuống sườn đồi, từ lũng sâu, tôi nhìn thấy những vệt bụi mù, bốc như sương khói, họ chạy zic zac để tránh đạn, súng bắn tràn về phía trước, miệng la xung phong inh ỏi vang trời.

– 18 alpha đây 18, mày tìm chỗ ẩn núp cho kỹ, tụi tao tapis tràn, đừng ló đầu lên, bẻ gáo dừa chết mẹ mày. Bao giờ gặp thằng lính đầu tiên, mày ra hiệu cho tụi nó đừng chạy lên quá trớn, chủ yếu là “dzót” được mày “đĩa”, nghe rõ trả lời.

– Nghe rõ, ĐM, lên làm cái đánh gì, dính lại cả chùm là bỏ bu! Tao lăn mò, nương theo đường thông thủy, lợi dụng chiều tàn cũng được mà.

Nói thì nghe ngon lành lắm, nhưng bụng thì... tôi khoái... chết mẹ, bót cô đơn và cũng đỡ lạnh căng!

Toán lược soát của địch cũng hoang mang và bắt đầu rét, tự nhiên khi không, lính Nhảy Dù lại mở đợt xung phong ác liệt, hay là trúng kế, bị dụ ra khỏi chốt, rồi chúng nhào lên, hốt tron ồ?

Chúng vội vàng nện vài tràng AK trả đũa, rồi tháo lui im lìm. Chúng đâu ngờ, chỉ vài bước nữa, là có thịt... dê trắng (Bạch Dương) về làm lẩu nhậu ngon lành, và còn đâu nữa, 37 năm sau có tên Hắc xì Dầu do bạn bè yêu quý tặng để đổi lại cái tên cứng còm ngồi kể lại chuyện chiến trường, tán phét chuyện con pà? Và cũng trúng kế thằng 18, chơi màn nghi binh, tung một trái khói phía sau, rồi nhào lên, chỉ cốt cứu mạng thằng đàn em khờ khạo, trót dấn thân vào... lỗ lử? Nhờ vậy, quân địch mới tháo lui, về lại vị trí trấn đóng cũ, để có chỗ ẩn núp an toàn hơn là lang thang, ăn đạn đồng nơi khoảng trống.

Tôi nhào người sau một tảng đá, nâng cây M16, khạc đạn cầm chừng về phía địch, thằng máy cũng đã hoàn hồn, thò súng ra, bóp cò lia lịa. Trên cao, tổ đại liên do tôi bố trí lúc đầu, cũng bắt đầu nhả đạn tung bùng, cả một khoảng không gian bỗng dựng hời sinh, ồn ào, rộn ràng như pháo tét; tinh thần hồi phục, tôi định nương theo đà phấn kích, mẹ pà, quên cả mình đang bị chấn thương chói với, nhào lên chiếm cái chốt khó nhai, đã làm tổn thương bao xương máu và sinh mạng biết bao chiến hữu đồng đội, biết đâu đó, ngáp phải ruồi, lại tóm được cây 57ly chết pà, trả thù cho phát đạn mà một chút nữa đã cho tôi về châu diêm vương... Mày chết với bà, phen này, bà lên hỏi tội chúng mày!

Có tiếng kêu hồi hả, gấp rút:

– 18 Alpha, ông ở đâu? Tôi, Trung sĩ Hạnh đây...

– Ê, tao đây, lên luôn, chơi tới luôn mày, tui mình khiêng cây 57ly về, chẻ làm củi chơi!

– Thôi, ông ơi, bộ ông tưởng mình có nhiều người lắm sao? 18 nói tôi gặp được ông, là lập tức án ngữ để ông rút về, nhào lên là kẹt lại cả đám ông ơi, trời tối rồi!

Mất mẹ nó húng! Tôi chột nghe hơi thốn trong lồng ngực, và một chút bài hoại nặng nề khắp châu thân. Chiều tối xuống thật nhanh, mẹ pà, thời gian là một thứ quái đản khật khùng, khi mình chờ đợi, thì nó cứ đùng đũa đùng đĩnh, từ từ tón tón nhích một khoảng cách nhỏ xíu trên đồng hồ như cả ngàn cây số! Khi mình quên nó đi, là như ngựa trời tung vó, nó nhảy như bò tót, ào ào bạt gió phi công căng, thẳng đuôi... Xa xa, cột khói thẳng 18 tạo ra cũng dần dần chìm vào bóng tối đang phủ dần, mờ nhạt, mờ nhạt...

Cuối cùng tôi cũng về được điểm khởi hành, buổi sáng, khi xuất quân, lính còn lố nhố, lãng xãng, súng ống đạn dược lạch cạch rộn ràng, bây giờ, vồn vện chỉ còn 5 tráng sĩ bơ phờ, hốc hác, chiến bào đầm máu, bụng đói mồm meo, thân thể rã rời: tổ đại liên 3 thẳng, thẳng máy, và tôi, ôm một cái chốt làm điểm xuất phát tấn công mông mênh. Tôi ngồi phịch xuống đất trong lòng giao thông hào, lấy bidon nước ra uống, nghe từng ngậm đắng chát cay nồng của chiến trường len lỏi vào hồn của Thiên Thân Mũ Đỏ không làm xong nhiệm vụ, và cảm nhận mơ màng những ánh mắt, những u hoài xen lẫn vào những hào hùng khí tiết của những Kinh Kha không hẹn ngày về, để làm trọn lời thề bảo vệ tác đất mẹ cha.

Đang mơ màng, mệt mỏi trong một thoáng chút bi quan, thẳng máy khều khều, đưa ống liên hợp cho tôi:

– Thái Bình đây Địa Trung hải (danh hiệu đài của Đại đội trưởng).

– Thái Bình đây 18 alpha tôi nghe, 09 (danh hiệu Đại đội trưởng).

– Anh lên TOC (hầm chỉ huy Đại Đội) của tôi, họp gấp.

– Ngay bây giờ hả đích thân? Đang mệt chết mẹ, cho tôi nghỉ ngơi, thở một chút chứ!

– ĐM, nghỉ, thở cái con c... lên đây làm một chút, có cơm sậy, thịt hộp, và một chút nước mắt quê hương, bố trí anh em cẩn thận, tôi muốn gặp mặt anh để xác định.

Rồi, không biết xác định cái con pà gì đây, không biết ông này nghe ngóng được cái gì, mới về tới chốt, chưa kịp ngả lưng, lại phải bò lên đỉnh 1062 để trình diện. Nhiều khi,

một lời nói vu vơ của thượng cấp cũng là một quân lệnh phải tuân theo nơi chiến trường, không giỡn chơi được. Tôi tháo dây ba chạc, quăng cây súng cho thằng máy sau khi lấy tay làm dấu hiệu chỉ cho mỗi thằng lính một chỗ, trái dài trong giao thông hào, dặn dò họ ra tuyến ngoài gài mìn và lựu đạn, nhò thằng máy nạp cho đầy băng đạn, rồi quơ vôi cái đèn pin, cuộn bản đồ nhét vào túi ngang đùi, rồi băng mình, đơn độc lần dò lên đỉnh tử thần, khỏi cần chia ca gác, mẹ pà, thằng đánh nào dám lơ là khi tuyến vắng tanh, đêm tối đầy đe dọa và rình rập, con mắt nào cũng trợn trừng quét dọc quét ngang, tay luôn đặt trên cò súng hờm sẵn vào khoảng không, chờ đợi, và sẵn sàng...

Lính cũng như quan... thằng đánh nào lại ngủ được khi không muốn ngủ giấc ngàn thu cô tịch?

CSVSQ Phạm Bạch Dương

*Nguồn: Internet eMail by **cathy** chuyển*